

ISSN 2457-8428
ISSN-L 2457-8428

REVISTA EDUCATIA AZI

[Despre Revista](#)[Colegiul Redactional](#)[Arhiva Revistei](#)[Numarul Curent](#)[Anul V](#)[Apel articole](#)[Indexari](#)[Volum Colectiv 2019](#)

OTEI TURCHEAN

e-mail : turcheanotei@yahoo.com

Școala Gimnazială nr.40 „Aurel Vlaicu”Constanța

ARMONII INTERCULTURALE ÎN EDUCAȚIA ȘCOLARULUI MIC

Rezumat: Premisa de la care s-a plecat în elaborarea articolului de față a fost aceea conform căreia, o intervenție timpurie, din clasele ciclului primar, în implementarea educației interculturale, ar produce efecte durabile și eficiente. Introducerea conceptului de diversitate culturală în învățământul românesc ca materie opțională la nivel gimnazial, riscă să intervină asupra formării personalității elevului într-un stadiu destul de întârziat.

Pornind cu câteva precizări conceptuale privind interculturalitatea, lucrarea continuă cu un cadru teoretic asupra abordării interculturalității în spațiul educațional.

În final, în scopul promovării diversității, este prezentat un proiect educațional intercultural, considerat un demers important în cadrul identificării unor posibile practici pozitive, care poate contribui la accelerarea și eficientizarea implementării educației interculturale în școală.

Cuvinte cheie: educație interculturală, opțional, diversitate, proiect educațional;

Orice societate depinde, atât în ceea ce privește existența, cât și dezvoltarea sa, de un echilibru între afirmarea de sine a individului și interesul colectiv. Realizarea acestui echilibru duce la o conștiință crescută a libertății interioare și constituie baza unui sentiment de identitate, de respect de sine și respect față de celălalt.

Suntem diferiți, dar nu înseamnă că unul este mai bun decât celălalt, cu toții avem un potențial valoric egal. Toți avem o cultură asemănătoare, dar în același timp și culturi diferite. Acestea țin de religiile noastre, de grupul nostru etnic, de valorile politice, sociale. Unica posibilitate ca oamenii să devină solidari este recunoașterea acestor diferențe și similitudini.

Venind din culturi diferite, avem șansa să ne integrăm într-o societate multiculturală, care favorizează sentimentul de a trăi în realitatea cotidiană ca o individualitate care nu seamănă cu nimeni și cu nimic. Cunoașterea și înțelegerea celui alt este un proces progresiv și complex. Într-o lucrare editată Consiliul Europei se arată că "abordarea interculturală este o nouă metodologie ce caută să integreze, în interogația asupra spațiului educațional, datele psihologiei, antropologiei, științelor sociale, politicii, culturii, istoriei." [1]

În învățământ, culturile se cer a fi studiate într-o manieră comparativă și complementară. Efortul de aplicare a ideilor educației interculturale este mai dificil decât cel de teoretizare, apărând fel de fel de întrebări cum ar fi: Să se valorifice pedagogic diferențele culturale? Când trebuie să începi? Cum să menții un echilibru între respectarea specificității fiecăruia și evitarea accentuării diferențelor, a etichetărilor?

Școala este prin ea însăși spațiu de manifestare a interculturalității, căci promovează cooperarea dintre elevii provenind din diversele medii sociale, etnice, religioase. Deseori ne întrebăm cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi, dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice, a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală. Școala are misiunea de a asigura strategii de promovare a diversității, de natura realizării unei obișnuințe a cooperării și toleranței. De asemenea, are menirea de a stimula copiii să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi. Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții ale acestor rigori ale spiritului, care veghează asupra diferențelor, pentru a învața, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. „Voi sărbătoriți într-un fel, la noi e diferit."

Interculturalitatea este o componentă a realității zilnice din școală. Întregul mod de învățare este organizat din perspectiva interculturală, permițând învațarea prin colaborare, comunicare și nicidecum de marginalizare a unor copii. Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități. Deschiderea spațiului școlii către comunitate și specificul ei, organizarea unor întâlniri, excursii, serbări cu specific intercultural, dar nu în detrimentul majorității, urmărește realizarea obiectivelor de egalizare a șanselor în educație, constituind o modalitate eficientă atât de realizare a intercunoașterii, cât și de sporire a coeziunii în grup. „Interculturalitatea este rezultatul dezirabil al procesului intern de autoajustare a comunității multiculturale." [2]

Introducerea conceptului de diversitate culturală în învățământul românesc ca materie opțională la nivel gimnazial, riscă să intervină asupra formării personalității elevului într-un stadiu destul de întârziat. În acest sens, o intervenție timpurie, din clasele ciclului primar, în implementarea educației interculturale, ar produce efecte durabile și eficiente.

Didactica contemporană promovează concepte și atitudini educaționale menite să determine forme variate de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copiilor. Proiectul educațional este un astfel de concept, care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unități de învățământ, între acestea și diferite segmente ale societății.

Inițierea și derularea de activități într-un proiect educațional reprezintă o provocare pentru profesorul de învățământ primar de astăzi, necesitând multă creativitate în concepere, dinamism în derulare, responsabilitate în monitorizare, flexibilitate în luarea deciziilor.

Proiectul educațional cu tematică interculturală propus mai jos, prin care se promovează arta, cultura și tradițiile specifice unor minorități naționale este considerat un demers important în cadrul identificării unor posibile practici pozitive, care poate contribui la accelerarea și eficientizarea implementării educației interculturale la nivelul ciclului primar.

Implementat în realitatea micului școlar, proiectul conduce la atingerea tuturor obiectivelor propuse, bazate primordial pe dezvoltarea spiritului de prietenie, toleranță și interrelaționare între copiii diferitelor etnii și culturi.

PROIECT EDUCAȚIONAL

Titlul proiectului : „ARMONII INTERCULTURALE”

Categoria la care se încadrează: cultural-artistic

Argument : Dobrogea, situată la confluența dintre Orient și Occident, reprezintă o zonă de interculturalitate și armonie etnică. Școala inițiatore a proiectului este o dovadă în acest sens, întrucât, alături de elevii români majoritari, studiază mulți elevi de etnie turco-tătară, elevi romi, elevi care vorbesc dialectul aromân și elevi ruși lipoveni. În dorința de a păstra cultura și tradițiile specifice, de a aprofunda studiul limbii materne și al religiei, școala le oferă oportunitatea de a-și promova valorile culturale proprii în comunitate. Având în vedere rolul esențial al culturii în dezvoltarea unei comunități tolerante și creative, considerăm acest proiect *Armonii interculturale*, o deosebită ocazie în care putem desfășura activități împreună cu factori din toate domeniile cultură, artă și educație.

Obiectivul general : Promovarea valorilor culturale ale diferitelor etnii locale și deschiderea spre cunoașterea unor elemente de artă și tradiție.

Obiective specifice:

- promovarea tradițiilor și obiceiurilor naționale, specifice fiecărei etnii;
- dezvoltarea spiritului de toleranță și prietenie între copiii diferitelor etnii și culturi;
- îmbunătățirea relațiilor de comunicare și interrelaționare între copii;
- stimularea creativității elevilor prin participarea la diferite acțiuni cultural-artistice;
- dezvoltarea unor aptitudini cultural-artistice prin exprimarea sentimentelor prin muzică, dans și creații plastice și literare;
- prevenirea riscului de abandon școlar al școlărilor și al elevilor din medii dezavantajate;

Grupul țintă : elevi din ciclul primar și gimnazial, părinții acestora

Durata proiectului : 1 an

Activități:

1. Lansarea proiectului
2. Tradiții și obiceiuri în imagini (expoziție de fotografie, afișe tematice, măști)
3. Concurs de creații plastice (expoziție cu creațiile plastice și artistice)
4. Spectacol multicultural (cântece, poezii și dansuri specifice etniilor)
5. Parada portului specific fiecărei etnii (croiala și compoziția ornamentală a articolelor)
6. Expoziție culinară (prezentare de preparate tradiționale specifice diferitelor culturi)
7. Unitate în diversitate (lansarea unui album- microantologie cu activități din proiect)

Rezultate așteptate:

- participarea unui număr mare de elevi;
- o mai bună cunoaștere de către elevi a tradițiilor și obiceiurilor diferitelor etnii;
- legarea unor prietenii între elevi din diferite școli;
- dezvoltarea spiritului de toleranță și prietenie între copiii diferitelor etnii și culturi;
- stimularea creativității elevilor;
- dezvoltarea unor aptitudini cultural-artistice;

Modalități de evaluare:

- Promovarea câștigătorilor concursurilor
- Editarea unei microantologii
- Monitorizarea paginii de web a proiectului
- Analiza impactului proiectului asupra celor implicați

BIBLIOGRAFIE

- Ciolan, Lucian- 2000, *Pași către școala interculturală*, Editura Corint, București, p.23.
- Miftode, Vasile ,Cojocaru Ștefan ,Nacu Daniela ,Sandu Antonio- 2003, *Dezvoltarea comunităților etnoculturale*, Editura Expert Project, Iași.
- Perotti, Antonio-1994, *The case for intercultural education* , Council of Europe Press, p.33.

[1] Perotti, Antonio-*The case for intercultural education* , Council of Europe Press, 1994,p.33

[2] Ciolan, Lucian- *Pași către școala interculturală*, Editura Corint, București, 2000, p.23.

ACORDAREA DE ȘANSE EGALE COPIILOR DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

Rezumat: Egalizarea șanselor trebuie înțeleasă ca drept al copiilor de a primi sprijinul necesar în cadrul structurilor obișnuite de educație, indiferent de posibilitatea lor de învățare, de participare, de dezvoltare. Am asigurat oferte educative stimulativ pentru toții preșcolarii utilizând strategii didactice adecvate, prin care am identificat și sprijinit rezolvarea dificultăților de învățare.

Cuvinte cheie: șanse egale, strategii didactice, consiliere, empatie, stimă de sine.

„Dacă un copil trăiește într-un spirit de acceptare și prietenie, el învață să găsească iubirea pretutindeni.” Dorothy Law Neite

Educația pentru toți este un mijloc de îmbunătățire a educației în general prin reconsiderarea sprijinului care se acordă anumitor copii. Orice copil trebuie considerat ca fiind o persoană care învață într-un anumit ritm, stil și deci poate avea nevoie de un sprijin diferit.

Pe agenda comunității internaționale, se înregistrează eforturi semnificative pentru a depăși distanța, care uneori este mare, față de copiii care prezintă unele probleme în asimilare, învățare, copiii cu cerințe educative speciale.

Pentru integrarea copiilor cu probleme în învățământul public, trebuie să avem în vedere:

- Acordarea de șanse egale în educație, tuturor copiilor de vârstă preșcolară, indiferent de posibilitatea lor de învățare, de participare, de dezvoltare.
- Pregătirea unităților școlare, începând cu managerul unității, cadre didactice, părinții copiilor, în vederea acceptării copiilor cu deficiențe în grupele existente.
- Crearea condițiilor optime de dezvoltare fizică, intelectuală, psihică, comportamentală, atitudinală a copiilor cu deficiențe în comunicare prin asistență de specialitate în unitatea de învățământ și în familie.

Aceasta presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor copiilor, indiferent de ritmul propriu de învățare.

Grădinița P.P. “Academia Ștrumfilor” are ca sens și obiectiv principal adaptarea unității noastre la cerințele tuturor părinților care solicită serviciile noastre, de formare, educare a copiilor acestora.

Ca unitate de învățământ particulară ne-am organizat activitatea în funcție de cerințele educative ale tuturor copiilor preșcolari, ceea ce presupune.

- interes, pregătire, atenție din partea cadrelor didactice;
- cunoașterea copiilor și a particularităților lor și a diferențelor dintre ei;
- individualizarea învățării;
- folosirea strategiilor flexibile, deschise;
- amenajarea corespunzătoare a mediului educațional în așa fel încât să fie factor de intervenție în învățare și remediarea problemelor de învățare;
- valorizarea relațiilor sociale de la nivelul grupelor, a unității de învățământ în favoarea procesului de învățare și promovarea învățării prin cooperare și a parteneriatului educațional.

În activitatea la clasă am utilizat strategii didactice adecvate, prin care să identificăm și să sprijinim rezolvarea dificultăților de învățare. Cu ajutorul strategiilor utilizate am antrenat toții copiii din grupă la activitățile desfășurate, fără excepție am eliminat din start ideea că anumiți copii sunt irecuperabili sau needucabili, am valorizat diferențele, am asigurat oferte educative stimulativ pentru toții preșcolarii.

Am manifestat o grijă deosebită pentru organizarea unor situații de învățare la care am antrenat participarea tuturor copiilor. În grupa pe care o conducem, din 20 de copii care sunt înscriși și care frecventează grădinița, avem 3 copii cu dificultăți în învățare. Pentru aceștia în cadrul activităților pe domenii experiențiale am folosit învățarea multisenzorială explicită, metode și suporturi variate, care să-i facă să perceapă, să înțeleagă, să învețe adecvat posibilităților lor intelectuale.

Însușirea unor metode și tehnici de învățare, memorare a unor poezii, de redare a ideilor unei povești constituie o cerință care am realizat-o cu multă muncă în cadrul ariilor de stimulare, unde am pus la dispoziția copiilor imagini adecvate, îndrumând acest grup.

Construirea unei imagini pozitive despre sine este o altă necesitate a copiilor cu dificultăți de învățare. Aceasta am realizat-o pe fondul unor activități de grup orientate spre valorizarea posibilităților fiecăruia și pe un sistem de relații pozitive între noi cadrele didactice și copii, între toți copiii din grupă. Relațiile respective oferă terenul încrederii reciproce, al empatiei cu trăirile fiecăruia, împărtășirii emoțiilor, sentimentelor, preocupărilor ca și a experienței de cunoaștere și învățare.

Copiii cu dificultăți de învățare au nevoie de cadre didactice care înțeleg modul lor de învățare, se pot adapta ritmului acestora și îi pot orienta să-și depășească dificultățile fără a-i desconsidera.

Atitudinea și acțiunea noastră, a cadrelor didactice, față de copiii cu dificultăți de învățare este determinată de înțelegerea următoarei situații:

- fiecare copil este unic și are valoarea sa indiferent pe problemele pe care le prezintă în procesul de învățare din grădinița sau școală;
- învățătura este și ea unică la fiecare copil în funcție de stilul, ritmul, nivelul său de învățare și dezvoltare, caracteristicile și particularitățile sale, aptitudinile, așteptările, experiența sa anterioară.

Copilul cu probleme de învățare este o individualitate aparte, care trebuie personalizat ca atare. Programul de intervenție personalizat este un instrument de proiectare, planificare și coordonare în care sunt concretizate modalitățile de intervenție eficientă, în vederea realizării integrale a scopurilor vizate de activitățile de dezvoltare și învățare a copilului respectiv. Câmpul de acțiune al acestui program se limitează la un singur individ, un singur scop și un singur obiectiv intelectual, dar cu activități care să-i activeze întregul potențial senzorial, afectiv și care să ducă la compensare, stimulare, integrare pentru învățare.

Acest program l-am realizat în colaborare cu consilierul psiholog al grădiniței, și vizează o anumită arie de acțiune a învățării prin joacă în deplină concordantă cu personalitatea copilului, cu potențialul și lipsurile acestuia, care este clar, precis și realizabil. Am identificat obstacolele precum și sarcini de învățare globală dar mai ales individuale, diferențiate.

Strategia utilizată răspunde concret la ce activități vom întreprinde, care să rezolve obiectivele, ce metode și mijloace vom folosi, care este perioada de timp alocată, cum evaluăm rezultatele.

În întreg programul zilei, am lucrat diferențiat cu copiii care au probleme de învățare, i-am antrenat la toate activitățile, adresându-le întrebări mai simple pentru a-i încuraja să rezolve sarcini simple, să își dezvolte stima de sine, încrederea în forțele proprii, i-am apreciat, aplaudat, le-am oferit recompense.

În activitățile pe arii de stimulare i-am îndrumat, alături de colegii de grupă.

- Sectorul Bibliotecă - am avut în atenție să intuiesc imaginile prezentate, să se exprime în propoziții și fraze corecte, să redea firul unei povești, după imaginile puse la dispoziție. Astfel le-am îmbunătățit cursivitatea și coerența exprimării prin stabilirea de legături între evenimente, să aibă respect pentru carte, le-am îmbogățit vocabularul cu cuvinte adecvate temei propuse.

- Sectorul Artă - am încurajat să-și exerseze diferite deprinderi: a ține corect creionul, culorile în mână, a rupe, mototolii, a decupa și lipi, a picta, a desena o scenă din poveste, a trasa diferite segmente, a termina lucrarea. Permanent am avut în atenție acești copii pentru a se încadra în ritmul colegilor din grupa, a realiza tema propusă.

- Sectorul Știință - am stimulat copiii să participe la activitate pentru a le dezvolta capacitatea de rezolvare a problemelor (Ce se întâmplă dacă...?). Astfel ei își exersează, îmbogățesc vocabularul, își dezvoltă aptitudinile de comunicare, își îmbunătățesc coordonarea senzorială, senzori-motorie.

- Sectorul Jocuri de masă – am pus la dispoziția preșcolărilor : Domino în culori, forme, Din jumătăți în întreg, Puzzle, Domino cu animale, numere, le-am format copiilor deprinderi de îmbinare, triere, așezare în ordine, clasificare, numărare, punere în corespondență, percepție despre culoare, formă, mărime, capacitatea de a rezolva probleme, sociabilitatea, jucându-se cu colegii de grupă, sentimentul de bucurie în realizarea unor sarcini.

- Sectorul Construcții - jucându-se cu cuburi, roțițe, combino, Lego, am dezvoltat copiilor folosirea în comun a jucăriilor, de a coopera cu colegii de grup, comunicarea între ei, așezarea jucăriilor potrivit unor logici.

Am organizat diferite jocuri – exercițiu, prin care am intervenit asupra copiilor cu probleme de învățare pentru alcătuirea de propoziții enunțative, prin jocurile: “Spune ce-i acesta?”, “Spune ce face?”, “Spune ce vezi?”, unde copiii denumesc o acțiune sugerată de imaginea prezentată, de jucărie, formulând propoziții enunțative simple sau dezvoltate.

Jocurile exercițiu organizate “Întrebă ce face?”, “ Spune ce vezi?”, contribuie la formularea de propoziții interogative pe baza imaginilor, a jucăriilor prezentate, pentru alcătuirea propozițiilor am organizat și diferite exerciții, care le-am desfășurat sub forma unui joc didactic de tip „puzzle” (Din jumătăți în întreg, Din bucățele în întreg): sferturile (bucățele) unei imagini sunt amestecate, copilul le găsește și formează imaginea corectă, formulând apoi pe baza acestei imagini o propoziție.

Jocul exercițiu „ Cine intonează mai bine?”, prin care exprimăm aceeași propoziție, dându-i sensuri diferite prin schimbarea intonației: întrebare, afirmarea, nesiguranță, dezacord, dezaprobare, entuziasm sau prin jocul – exercițiu „Ce putem spune cuiva?” – pronunțând în mai multe feluri un sunet (sunet a, e, o), pot sugera: o mirare, durere, descoperire, aprobare, încurajare, dezaprobare, interdicție, plăcere, refuz, curiozitate, stimulare, avertizare sau sunetele a, s, pot sugera o interdicție, sunetul m – poate sugera mirare, apreciere, plăcere.

Am stimulat dialogul prin jocuri: „Jucăriile vorbesc”, „Hai să facem o poveste” sau prin jocul „Galaxia propozițiilor” pomind de la o propoziție prezentată, fiecare copil formulează o altă propoziție, legată prin înțeles de cea dată, fiecare copil poate să intervină ori de câte ori dorește, fără a împiedica, însă, participarea celorlalți. Exercițiul cultivă fluiditatea și originalitatea în exprimarea copiilor.

Prin „Încurcătura poveștilor”: educatoarea “greșește” poveștile, încurcând sau așezând eroii în alte spații sau alte timpuri, sau modificând situația: am cerut copiilor să continue povestea în situația nou creată.

Exemple: Scufița Roșie ajunge printre extraterestri sau Cenușăreasa ajunge în povestea “Capra cu trei iezi”, sau Scufița Roșie este rea , iar lupul este bun, vulpea din „Ursul păcălit de vulpe” este bună la suflet, ursul este șiret, fata moșului ajunge la lup în burtă, etc. Inițial, copiii nu acceptă modificări în poveste și îi continuă firul. Cu timpul, am obișnuit să fie creativi. Astfel am dezvoltat, gândirea laterală.

Prin jocul „Ce aș face dacă aș fi...?”- am cerut copiilor să-și amintească o poveste sau un basm cunoscut și le-am sugerat să se pună în locul personajului principal din poveste. Copilul – povestitor, nu a reproduș identic schema basmului, ci a intervenit cu modificări, în funcție de stările lui sufletești, cultivând capacitatea empatică.

Prin jocul „Oglinda fermecată” – am solicitat ca preșcolarii să exprime în fața oglinzii, prin mimică, stările sufletești ale unor personaje, în diferite situații, la sugestia orală a noastră a educatoarelor:

- Scufița Roșie este uimită că bunica are alte trăsături;
- Turtița este veselă;
- Iepurașul trist – din Coliba iepurașului;

Prin jocul „Sala de teatru”, „Ce lipsește?”, „Unde îmi este locul?”, am solicitat copiilor să completeze numere scaunelor din sală (0-10), am desfășurat exerciții de aflare a vecinilor, numărare în ordine crescătoare și descrescătoare în limitele 1-10, am actualizat cunoștințele matematice.

În cadrul activităților plastice, abilități practice, i-am ajutat când au întâmpinat dificultăți sau rămăneri în urmă.

Toate activitățile propuse le-am desfășurat paralel cu restul grupei.

Evaluarea copiilor cu probleme am făcut-o ținând cont de efortul depus de ei, de progresul realizat chiar dacă a fost unul mai mic decât al celorlalți.

Alături de ceilalți copii, i-am implicat în toate activitățile, serbările organizate, activități extracurriculare, plimbări, vizite, excursii.

Cu părinții acestor copii, am purtat discuții personale, particulare, legate de integrarea fiecăruia în colectivul grupei, i-am consiliat. La început a fost foarte greu, pentru că nu vroiau sau chiar nu înțelegeau problema propriului copil. Am insistat ca părinții să înțeleagă că pot influența și controla comportamentul copilului, am încercat să-i convingem să aibă răbdare cu copiii, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini, ci să-l facă să dorească să participe la realizarea lor. I-am sfătuit ca în fața copilului să nu facă referire la nivelul acestuia, să acorde consecvent atenție activității copilului, multe aprecieri, recompense. Sistemul de recompense fiind un mijloc prin care am reușit să dovedim copilului că o activitate care i se pare total neînsemnată și neplăcută poate deveni pentru el atractivă.

Pe parcurs am avut deosebită plăcere de a constata că părinții și-au exprimat sprijinul.

„Cuvântul progres nu are nici un sens cât există copii nefericiți” spunea Albert Einstein. Fericirea acestor copii depinde de noi educatorii, familie, societatea în ansamblul ei. Putem ajuta la creșterea, formarea unui copil care vrea să se joace, să învețe și poate fi ajutat la toate acestea: joacă, învățatură, muncă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cristea, S. – “ Fundamentele pedagogice ale reformei învățământului “, EDP, Bucuresti, 1994;

2. Ezechi, Liliana I, Mihaela Păiși Lăzărescu - Laborator preșcolar - ghid metodologic - V& I INTEGRAL, București, 2004;
3. Nicola, I. – Pedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1992;
4. Pavelcu, V.,. Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977.
5. Șchiopu, U., Verza, E., - Psihologia vârstelor, E. D. P., București 1991;
6. Curriculum pentru Educație timpurie

POPÎRȚAC MARIA

Grăd. P.P. „Academia Ștrumfilor”, Bistrița

Educ. BREȘFELEAN MARIA

Grăd. P.P. „Academia Ștrumfilor”, Bistrița

PROMOVAREA INTERCULTURALITĂȚII LA PREȘCOLARI

Rezumat: Familia, grădinița, școala sunt implicate direct în realizarea educației interculturale, în educarea toleranței în relațiile interumane de orice fel. Cadrele didactice creează, în grupele pe care le conduc, o atmosferă prietenoasă, plină de stimă, respect între copii și părinți, pentru reușita unei educații interculturale. Obiectivele, strategiile și procedeele utilizate pentru realizarea educației interculturale reflectă practici și principii care promovează diversitatea culturală, astfel ca finalitățile să-i facă pe copii să se bucure de ei înșiși, de ceea ce fac.

Cuvinte cheie: interculturalitate, obiceiuri, tradiții, port, evenimente, respect, prietenie.

„Dacă un copil trăiește într-un spirit de acceptare și prietenie, el învață să găsească iubirea pretutindeni.” Dorothy Law Neite

Educația este un proces permanent, un instrument excepțional cu ajutorul căruia se poate perfecția dezvoltarea individului, se pot construi relații între oameni, grupuri și chiar națiuni. Pregătirea pentru o participare activă la viața comunității a devenit o sarcină din ce în ce mai recunoscută pentru învățământ, pe măsură ce principiile democratice s-au răspândit în lume.

Necesitatea unei conviețuirii civilizate a solicitat un sistem de formare continuă a omului; această formare realizându-se prin educație. După cum spunea pedagogul J.H. Pestalozzi, „Omul devine OM numai prin educație”. În acest sens, munca educatorului din învățământul preșcolar are o sferă întinsă. Educatoarea trebuie să omogenizeze grupul de la cea mai fragedă vârstă; copiii trebuie să înțeleagă că legea de bază a conviețuirii este „iubirea de aproape”, de coleg, care se manifestă prin toleranță, ajutorare, bunăvoință, solidaritate, acceptare, muncă în echipă etc.

Cadrelor didactice ne revine un rol deosebit de important în crearea unei atmosfere plină de respect între copii și între părinți pentru a se evita unele neînțelegeri sau conflicte interrasiale. Este imperios necesară toleranța, indiferent din ce familie provin copiii din punct de vedere etnic, religios, social, etc. În acest sens le-am făcut cunoscut copiilor că suntem toți oameni, la fel, chiar dacă suntem diferiți.

În activitatea noastră ne-am confruntat cu situații când au venit copii din medii total diferite, de religii, etnii și culturi diferite, situație în care obiectivul principal a fost acela de a-i determina pe acești copii să nu simtă felul provenienței lor, ferindu-i de fenomenul frustrării care ar putea avea repercursiuni asupra personalității lor în formare.

Pentru adaptarea copiilor la regimul grădiniței și o cât mai bună integrare ne-am impus unele măsuri :

- cunoașterea nivelului de dezvoltare intelectuală, psihomotorie, psihosomatică și socio-afectivă;
- descoperirea unor dificultăți de adaptare sau defecte de vorbire ;
- întocmirea calendarului cu activități compensatorii care să înlăture cauzele ce au împiedicat o dezvoltare normală (lipsa de comunicare, lipsa de afecțiune, etc.).

În grădinița noastră pe copii nu-i deranjează că unii sunt altfel, ceea ce este un fapt îmbucurător. Ei se bucură să fie împreună, să participe la jocuri, activități, la serbări, la diferite concursuri unii alături de alții. Folosim toate mijloacele de a dezvolta o dinamică interculturală și o înțelegere interculturală între copii, părinți, promovăm drepturile omului și totodată, extindem perspectivele solidarității, făcându-le mai concrete și mai puțin limitate.

Copiii dacă sunt îndrumați corect, cum pot ei ajuta, vor obține întotdeauna rezultate bune, frumoase, pozitive.

Interculturalitatea o considerăm o parte componentă a realității zilnice din grădiniță, nu o temă sau o activitate aparte. Educația interculturală am realizat-o atât în cadrul activităților pe domenii experiențiale, a activităților liber alese cât și în cadrul activităților extracurriculare.

Considerăm că obiceiurile și tradițiile au rolul important în promovarea culturală a unui popor, a unui neam. Copiii cântă și dansează împreună cu ocazia serbărilor organizate, dându-le posibilitatea de a se simți mai aproape unii de alții, de a-și respecta portul, obiceiurile și tradițiile indiferent de limba pe care o vorbesc.

Factorii importanți, implicații direct în realizarea educației interculturale, sunt familia și unitatea de învățământ, grădinița, școala, care au datoria supremă de a educa toleranța în relațiile interumane de orice fel. Pentru reușita unei educații interculturale, cadrele didactice au un rol important în crearea unei atmosfere prietenoase, plină de stimă, respect între copii și părinți.

În întreaga activitate cu preșcolarii am urmărit implementarea educației interculturale.

Ca obiective importante în educația interculturală am enumera:

- Dezvoltarea capacității de cunoaștere a semenilor, aparținând diferitelor comunități etnice, la nivelul comunității locale, la nivelul țării, în plan regional, european și la nivel global;
- Formarea unei atitudini de respect și prietenie între copii, oameni indiferent de etnie, religie, cultură;
- Înțelegerea identității sale, a cunoașterii de sine și a apartenenței la neam;
- Dezvoltarea capacității de comunicare cu semenii;

- Formarea și dezvoltarea unor cunoștințe, convingeri, atitudini și comportamente privind capacitatea, de “a trăi împreună cu ceilalți” în bună conviețuire interetnică și interculturală, în solidaritate interumană și cooperare;
- Educarea toleranței și eliminarea egoismului, invidiei față de altul ;
- Formarea conduitei morale, religioase și civice ;
- Acceptarea celui de lângă tine, ca pe tine însuși;
- Stimularea curiozității pentru tot ceea ce este diferit de el ca persoană și acceptarea noului;
- Dezvoltarea capacității de a pune în discuție propriile norme ;
- Formarea și consolidarea relațiilor armonioase între copiii de etnie, cultură, religie diferită;
- Însușirea unor cuvinte, expresii din limba naționalităților conlocuitoare din municipiul nostru: germana, maghiara, roma;
- Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor apreciind specificul propriu fiecărei etnii;
- Sensibilizarea promovării relațiilor interetnice pozitive, necesitate a conviețuirii armonioase.

Punând la dispoziția preșcolarilor o diversitate de materiale, activitățile desfășurate pe centre (Biblioteca, Jocuri de construcții, Artă, Joc de rol, Jocuri de masă), au dat posibilitatea copiilor să-și promoveze diversitatea culturală, colecționând obiecte de artizanat din cultura diferitelor popoare, pregătind mâncăruri specifice diferitelor popoare, etc.

În cadrul sectorului Artă, preșcolarii au modelat din lut: farfurii, cancee, pe care le-au decorat cu modele adecvate, din colaj au realizat: cătrințe, pălării pentru fete și băieți, au decorat cămăși pentru costumele populare.

Prin Jocuri de rol: ”De-a familia”, „De-a musafirii”, „O zi în familie”, „Aniversarea unui prieten drag”, copiii, așa cum au văzut în familia lor, au pregătit mâncăruri tradiționale acestor meleaguri: sarmale, mămăligă, tocăniță, etc,

Prezentând copiilor diferite poezii: „Româncuța”, „Românașul”, alte versuri cu ocazia diferitelor obiceiuri și tradiții „Plugușorul”, „Sorcova”, au influențat emoțiile, sentimentele lor de mândrie că sunt români, de respect față de cei care poartă costumele populare românești.

Prin diferitele dansuri populare învățate, din zona Șicului, Bârgaiei, Sălăuței, Câmpiei, copiii au înțeles diferența pașilor de dans, a costumului popular adecvat zonei, a strigăturilor din dans, unele fiind împrumutate din cultura naționalităților conlocuitoare ale județului, maghiarilor, sașilor.

Problema culturii județului, a portului popular, a obiceiurilor și tradițiilor din județ, am abordat-o cu părinții în preajma sărbătorilor de iarnă, a unor evenimente: 1 Decembrie, 24 Ianuarie, etc când copiii au fost informați despre importanța acestor sărbători, evenimente, să poarte costumele populare, să aibă o anumită ținută. Am informat părinții despre anumite drepturi și răspunderi pe care le au față de cultura localității, a județului în care trăiesc. Părinții adesea se întreabă: „Nu este depășit acest lucru?”, „De ce trebuie să știu toate acestea?”, „Ce pot face eu pentru cultură ?”.

Activitățile extracurriculare au dat posibilitatea copiilor să se manifeste liber, să se cunoască între ei prin organizarea de vizite, excursii, întâlniri cu reprezentanți ai comunității locale de etnii diferite, cu elevii de la școlile partenere: Liceul de arte plastice „Corneliu Baba”, Colegiul Național "Andrei Mureșanu”, clasa de maghiară, prin organizarea unor concursuri, jocuri distractive.

Valoarea educativă a obiceiurilor, a tradițiilor constă în acțiunea pe care o exercită acestea asupra omogenizării colectivului de copii, indiferent de etnie, religie. Executând același cântec, dans popular, colindă, audiind aceeași piesă muzicală, participând împreună într-o excursie, la o expoziție, la un concurs pe teme culturale-folclorice, dansuri, la vizitarea unui muzeu, se creează o atmosferă de înțelegere reciprocă, de comunicare pe baza emoțiilor și a sentimentelor asemănătoare. Această unitate de sentimente este unul dintre factorii importanți pentru închegarea colectivului și se realizează mai ales în contactul copiilor cu arta și în general cu frumosul sub toate aspectele.

Obiectivele, strategiile și procedeele utilizate la activități reflectă practici și principii care promovează diversitatea culturală iar finalitățile îi fac pe copii să se bucure de ei înșiși, de ceea ce fac, contribuind astfel la educația interculturală.

Educația pentru diversitate este deci, o atitudine, o stare de spirit, un sistem largit de practici, teorii cu deschidere spre pluralism cultural, care traversează întregul sistem educațional. Relaționarea cu egalul întregeste experiența socială a copilului. Copilul nu poate fi lăsat singur în acțiunea sa de descoperire a diferențelor umane care îl înconjoară în universul mic, trebuie creat un mediu adecvat de învățare și valorificare a diversității, ca resursă didactică.

Copiii sunt cei care adeseori atrag atenția părinților asupra unor comportamente, a unor obiceiuri, tradiții, port, evenimente, sărbători, ei fiind în permanentă informați la grădiniță sau la școală să aibă o anumită atitudine față de societatea în care trăiesc.

Într-un necunoscut relativ, merită ca părinții, preșcolarii să cunoască, să perceapă, să folosească, să păstreze și să transmită din cultura înaintașilor acestor plaiuri, tradiții în preocupări, datini, obiceiuri, port care au dăinuit în esență, au supraviețuit tăvălugului istoriei. Aceste plaiuri bistrițene sunt locuite de mii de ani, cu influențe trecătoare, cu arhitectura specifică.

În ciuda vicisitudinilor de tot felul, cauzate de confruntările locuitorilor cu evenimentele, uneori cumplite, n-au lipsit și nici n-au suferit întreruperi, acele prilejuri de manifestare artistică colectivă țesute în jurul unor momente esențiale ale vieții omului. Acestea sunt dovezi, de-a dreptul uluitoare ale naturalei și inocenței prin care locuitorii înfrății ai acestor plaiuri, din medii total diferite, de religii, etnii și culturi diferite, știu să-și plămuiască în forme artistice simțămintele cele mai profunde și năzuințele de veacuri. Ei și-au fixat istoria în balade, în geamătul surd al bocetului, în legănarea doinei de dor și de înstrăinare, în colinda mioritică ori în epistola versificată, în tâlcul legendelor, fiind atât de semnificative pentru continuitatea românească, pentru educația interculturală a preșcolarilor, a tineretului acestei țări.

Bibliografie

- Birzea, Cezar, Arta și Știința Educației, E.D.P. București, 1995;
- Chiș, Vasile, Pedagogia contemporană. Pedagogia pentru competențe, Cluj - Napoca, Ed. Casa Cărții de Știință, 2005;
- Cucos, C.- Educația. Dimensiuni culturale și interculturale, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- Sav Sorina, Tradițiile și obiceiurile românești, mijloace de formare a preșcolarilor, Editura NICO, 2000.

MORAR ANDRA CORINA,
Grăd. P.P. „Academia Ștrumfilor”, Bistrița

CARTEA – PRIETENA COPIILOR

Rezumat: În ciuda progresului rapid al științei, cartea rămâne nemuritoare în educarea și formarea personalității fiecărui copil, a fiecărui om. Cartea va deveni una din preferințele preșcolărilor, a elevilor numai dacă vom redescoperi valențele acestui minunat instrument de lucru și-l vom pune la îndemâna lor.

Educarea preșcolărilor prin utilizarea cărții oferă satisfacții nebănuite, contribuie la formarea personalității, a comportamentului celui care ascultă, o citește. Fiecare educatoare alături de familie, constituie persoana-cheie în oferirea unei experiențe semnificative legate de carte.

Cuvinte cheie: limbaj, lectură, carte, bibliotecă, povești

„Nu este alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților” Miron Costin

Limbajul în perioada preșcolară este un instrument activ, deosebit de complex al relațiilor copiilor cu cei din jurul lor. Încă de la vârsta preșcolară, copiii trebuie să dispună de capacitatea de a comunica cu cei din jur, de a-și exprima în mod intangibil impresiile, gândurile, ideile, ceea ce va constitui o bază în activitatea școlară, în viața socială de mai târziu. Copiii trebuie să își însușească limbajul sub toate aspectele.

Lectura pentru preșcolari este una dintre cele mai intense, mai educative și mai răspândite activități din grădiniță care contribuie la dezvoltarea limbajului. Cu cât apropierea copilului de carte, prin lecturarea poveștilor, se face mai devreme, cu atât mai importante și mai durabile sunt efectele ei în domeniul limbajului, al comunicării, precum, și în cel al comportamentului, al socializării.

Noul Curriculum pentru Educație Timpurie stabilește ca moment obligatoriu, de 10-15 minute/zi, “Momentul poveștilor în grădinița de copii”. Educatoarea are libertatea de a plasa acest moment în programul zilnic al copiilor, în funcție de modul în care își gândește derularea activităților din zi, în funcție de temele abordate, de disponibilitatea copiilor etc., respectiv: fie la Întâlnirea de dimineață, fie ca moment de tranziție, fie la sfârșitul zilei sau a primei părți a zilei - înainte de masă, înainte de somn, înainte de plecarea acasă etc. Această activitate nu se va opri doar la lecturarea unui text și la câteva întrebări și răspunsuri pe marginea acestuia, ci poate conține, și redarea conținutului textului citit, ca un exercițiu eficient de exprimare și comunicare, în care face dovada înțelegerii textului și unde copilul ordonează și formulează propoziții, operații în care antrenează și gândirea.” (Curriculum Pentru Educația Timpurie -2019).

Creațiile literare la vârsta preșcolară contribuie la dezvoltarea unei vorbiri corecte, la îmbogățirea, activizarea, nuanțarea vocabularului cu cuvinte noi, expresii, realizarea unei exprimări corecte și expresive. Acestea ne impun nouă, cadrelor didactice, o înțelegere a fenomenului lingvistic, în căutarea, selectarea riguroasă a textului literar adecvat și motivat particularităților de vârstă, nivelului lor de înțelegere. Ei sunt fascinați de carte, de contactul cu lumea poveștilor. Fiecare educatoare alături de familie, constituie persoana-cheie în oferirea unei experiențe semnificative legate de carte. Contactul copiilor cu cartea îi ajută să își formeze atitudini specifice față de cărți, le dezvoltă deprinderi de audiere, înțelegere, interpretare a ceea ce li se citește, își extind experiența de viață.

Lumea minunată a cărților, în grupa pe care o conducem, este la sectorul Bibliotecă, cu etajere adaptate la nivelul copiilor, într-un loc primitiv, liniștit, relaxant, pentru a-i atrage și determina pe copii să-și petreacă cât mai mult timp în acest loc. Cărțile le-am aranjat pe teme: viața animalelor, a plantelor, anotimpuri, poezii, cărți cu imagini, pliante, cărți de colorat. Copertele cărților dau prima informație despre conținutul acesteia, de aceea le-am aranjat să fie cât mai vizibile imaginile de pe copertă, să îi atragă pe copii, să le răsfioască. Am format și dezvoltat copiilor deprinderi de folosire a cărților: cum se ia de pe etajeră o carte, cum să răsfioască paginile, să privească ilustrațiile, scrisul de la stânga la dreapta, cum se așează semnul de carte și care este rolul lui, cum se păstrează cărțile. Am discutat cu ei despre ce fel de povești, poezii le plac. Am fost atente la caracteristicile cărților: unele au conținut narativ, altele un text viu. Conținutul cărților stimulează imaginația, gândirea, limbajul clar și ușor de înțeles, utilizând astfel structuri verbale fluide, inteligibile, ilustrații interesante care susțin textul.

Intuirea, citirea cărților am realizat-o în mai multe feluri: în semicerc jos pe pernuțe, pe scăunele, folosind cartea concomitant cu ilustrațiile, am pus la dispoziția copiilor cărți ilustrate cu povestea prezentată, ei orientându-se după ilustrațiile prezente în carte, am implicat copii în mod activ în interpretarea imaginilor, în repetarea unor versuri, imitând astfel personaje din poveste: vulpe, iepure, lup, urs etc, am încurajat copiii în anticiparea evenimentelor (Cum au reușit să scape?, Ce credeți că s-a întâmplat?). Ei se identifică cu personajul îndrăgit, sunt veseli, curajoși, triști pentru diferitele personaje. Am solicitat copiilor să deseneze: “Ce le-a plăcut mai mult din poveste?”, “Povestea preferată”, “Personajul preferat”, motivând desenul. Toți copiii și-au confecționat un album- carte cu aceste lucrări, fiind mândri de rezultatul muncii lor.

Pentru a menține interesul permanent al copiilor pentru cărțile de la sectorul Bibliotecă, am schimbat cărțile în funcție de tema zilei, a săptămânii.

Poveștile își găsesc un mare auditoriu în rândul preșcolărilor pentru că apelează la normele morale care sunt însușite cu ușurință de către copii, prin exemplul oferit de acestea, precum sublinia Ch. Perault: „Oricât de simple și ușoare ar părea aceste povești, ele, nasc, fără îndoială, între copii dorința de a fi asemănători cu cei buni, care ajung fericiți, în același timp se naște în sufletul lor teama față de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi.”

În activitățile de consiliere a părinților, le-am prezentat importanța cărților pentru copii, necesitatea de a citi copiilor povești, de a dezvolta copiilor dorința de a audia povești, de a petrece mult timp în lumea poveștilor alături de copil, sfătuiindu-i, astfel:

- Citește-i copilului cu voce tare, cât se poate de des;
- Discută cu copilul despre ce ai citit, pune-i întrebări și încurajează-l să spună ceea ce a înțeles din textul citit;
- Oferă copilului posibilitatea să te vadă citind zilnic, exemplul părintelui va fi urmat și de copil;
- Alege împreună cu copilul cărțile pe care i le citești, dar lasă-l, uneori, singur să-și aleagă cartea pe care vrea să o studieze;
- Cumpără cărți pe gustul întregii familii pentru biblioteca personală;
- Vizitează și împrumută cărți de la Biblioteca Județeană;
- Fixează o perioadă zilnică de liniște pentru citit.

Mediul familial va stimula interesul, dorința, curiozitatea, plăcerea copilului de a citi, de a avea cărți, a avea propria lui bibliotecă.

Pentru a reda cărții locul cuvenit, a educa preșcolarii în spiritul prețuirii acesteia, am inițiat Parteneriatul educațional Grădiniță - Bibliotecă “Biblioteca – prietena copiilor”.

Scopul acestui parteneriat a fost:

- Cunoașterea bibliotecii, a importanței acesteia în procesul educațional
- Cultivarea gustului pentru lectură, pentru frumos, exersarea limbajului și posibilităților de comunicare, prin activități în parteneriat cu biblioteca și grădinița.
- Stimularea interesului pentru lectură în perioada preșcolară.
- Satisfacerea curiozității preșcolarilor pentru o carte frumos ilustrată;
- Familiarizarea cu instituțiile care fac posibilă procurarea de carte;
- Formarea unei atitudini de responsabilitate și respect față de carte.

Lectura cu voce tare, încă de la vârste foarte fragede, oferă o mulțime de beneficii pentru dezvoltarea copilului, precum:

- le formează copiilor abilitățile de a asculta, de a acorda atenție, de a se concentra și de a memora;
- îi ajută să înțeleagă sensul cuvintelor, familiarizându-i cu sunetele și limba, construindu-le, în timp, vocabularul;
- le transmite copiilor dragostea pentru lectură și învățat;
- le îmbunătățește abilitățile de comunicare prin dezvoltarea simțurilor;
- le stimulează imaginația și creativitatea;
- le facilitează înțelesul unor concepte precum povești, numere, litere, culori, forme și le oferă informații despre lumea din jurul lor;
- îi ajută să deprindă abilități de gândire încă de la vârste fragede. Atunci când îi citești, copilul învață să înțeleagă cauza și efectul, învață să exerseze logica, dar și să gândească în termeni abstracti;
- lectura îi ajută pe copii să depășească stările de anxietate și stres.

Suntem convinse că relația acestui parteneriat se va transforma într-o prietenie durabilă și frumoasă, destul de necesară.

În colaborare cu Editura Dorința, care s-a prezentat la grădiniță, am cultivat copiilor dorința de a-și cumpăra cărți cu povești. Prin prezentare, editura le-a oferit copiilor informații despre drumul unei cărți, despre viața animalelor și a păsărilor, noutăți care îi ajută să descopere lumea înconjurătoare, le stimulează creativitatea și imaginația. Părinții împreună cu copiii au achiziționat cărți de la această editură, înțelegând că prin intermediul acestor cărți li se deschid celor mici noi orizonturi, li se stimulează dorința de a cunoaște tot mai multe, fiind sprijiniți să găsească răspunsuri la întrebări și contribuind la clarificarea secretelor din natură și din lumea celor care nu cuvântă. "Dorința" intuiește multe din...dorințele copiilor cu super-povești, cu personaje îndrăgite și eroi preferați: Albă ca Zăpada, Cenușăreasa, Mica Sirenă, Pinocchio sau Soldățelul de plumb.

Educarea preșcolarilor prin utilizarea cărții oferă satisfacții nebănuite și contribuie la formarea personalității, a comportamentului celui care ascultă, o citește.

Principalele texte care formează gustul pentru citit aparțin literaturii pentru copii, texte ce formează dragostea pentru limba maternă, gustul pentru frumos, sensibilitatea și discernământul în selecția valorilor, imaginația creatoare. Cu cât preșcolarul se apropie mai devreme de carte, cu atât mai durabile sunt efectele ei în ceea ce privește comunicarea, comportamentul și socializarea lui.

Cartea va deveni una din preferințele preșcolarilor, elevilor numai dacă vom redescoperi valențele acestui minunat instrument de lucru și-l vom pune la îndemâna lor.

În ciuda progresului rapid al științei, cartea rămâne nemuritoare în educarea și formarea personalității fiecărui copil, om.

Lumea cărților este însăși, lumea copiilor care, cândva vor deveni adulți, asemeni nouă.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum Pentru Educația Timpurie – 2019
- Bocoș, M., Catalano, H., Pedagogia învățământului primar și preșcolar, Presa Universitară Clujeană, 2006.
- Bratu, B., Preșcolarul și literatura, E.D.P., București, 1977.
- Bratu, B., Creativitatea copilului, Ed. Enciclopedică Română, București, 1969.
- Preda, V., Grădinița altfel, Ed. V&I Integral, București, 2003.

Faghiura Florina

e-mail:florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Strategii de predare -evaluare interactivă în învățământul prim - articol de specialitate -

Rezumat: *Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații. În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere.*

Cuvinte cheie: *metode interactive de predare, interactivitatea, strategiile didactice.*

Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului. Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe. Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, crează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor,

pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup. Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, inteligența de a accepta noul și o mare flexibilitate în concepții. În cadrul activității didactice am sesizat ceea ce înseamnă pentru elevi aplicarea metodelor activ-interactive. Acestea îmbină munca individuală cu munca în echipă și în colectiv, dezvoltă copiilor o motivație intrinsecă, implică întreg colectivul, elevul devine obiect și subiect al actului de instruire și educare, îmbină armonios învățarea individuală cu învățarea socială, stabilesc relații de colaborare și comunicare între membrii unui grup.

Maria Montessori numește copilul ca fiind „punctul cel mai fraged al vieții, în care totul se poate încă hotărî, în care totul se poate încă înnoi”, căci acolo, „totul palpită arzând de viață, acolo sunt ascunse tainele sufletului, acolo se plămădește creațiunea omului”. În cadrul învățării școlare trebuie să se urmărească valorificarea pleneră a potențialului uman prin antrenarea pe toate planurile a forțelor energetice ale elevului, declanșarea și dirijarea mecanismelor învățării, cu acordarea treptată a unei libertăți crescând până la autoinstruire și autoînvățare.

Metodele de învățământ reprezintă căile de transformare în practică a idealului educațional, de dezvoltare multilaterală a personalității elevilor, căile prin care aceștia se instruiesc și se formează sub îndrumarea cadrelor didactice. În activitatea de predare, profesorul, aplicând principiile moderne ale psihologiei contemporane, urmărește obținerea de rezultate cât mai bune cu mijloace cât mai adecvate și potrivite scopului urmărit.

Strategiile didactice urmăresc formarea și stabilizarea relațiilor optime între activitatea de predare a profesorului și cea de învățare a elevului, în strânsă legătură cu particularitățile psihologice de vârstă și individuale ale elevilor, precum și cu condițiile concrete în care se desfășoară activitatea didactică. Alegerea strategiilor didactice trebuie să țină cont de dezvoltarea psihică a elevului, de faptul că adolescentul are gândirea predominant abstractă, logică, înțelege esența fenomenelor, este la vârsta redescoperirii teoriilor științifice prin efort propriu și se poate mobiliza cu succes pentru realizarea unui scop. Ținând cont de dezvoltarea psihică a elevului, de conținutul informațional, de particularitățile individuale, profesorul, urmărind multiple scopuri instructive și educative, alege și folosește diferite strategii didactice, urmărind să asigure o învățare independentă, creatoare care determină o eficiență sporită procesului de asimilare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor.

Orice strategie este rezultatul interacțiunii mai multor metode și procedee. În mod obișnuit, profesorul folosește pentru predarea unei lecții mai multe metode de învățământ. Alegerea metodelor se face ținând cont de realizarea scopului urmărit, de dezvoltarea elevilor, specificul lecției respective precum și de mijloacele de învățământ care-i sunt la dispoziție.

În cadrul învățării, copilul își asumă rolul de subiect, de agent al propriei formări, iar noi, cadrele didactice vom fi ghidul în demersurile întreprinse. *Învățarea interactiv-creativă* este necesară pentru a crea omul creativ, un constructor de idei. Acest tip de învățare pune accent pe învățarea prin cercetare-descoperire, pe învățarea prin efort propriu, independent sau dirijat; pune accent pe echipamentul intelectual operatoriu, pe gândire și imaginație creatoare.

Interactivitatea presupune atât cooperarea, cât și competiția, ambele implicând un anumit grad de interacțiune.

În concluzie „prin folosirea la oră a acestor metode interactive care stimulează elevul și îl fac să descopere singur noile noțiuni pornind de la ceea ce cunoaște, învățarea are o mai multă eficiență.

Consider că utilizarea alternativelor metodologice moderne în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având cu adevărat un caracter activ-participativ și o reală valoare educativ-formativă asupra personalității elevilor.

Un învățământ modern, bine conceput, va permite inițiativa și spontaneitatea, creativitatea elevului, dar și dirijarea, îndrumarea sa, existența unor relații de cooperare între profesor și elev. Acesta este elementul esențial al învățământului modern.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., 2002, Instruire interactivă, Ed. Press Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
2. Breben, S., Gongea, E., (2002) Metode interactive de grup, Editura Arves, Craiova
3. Ionescu, M., Radu, I., 1995, Didactica modernă, Cluj-Napoca, Ed. Dacia

Faghiura Florina

e-mail: florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Cadrul didactic creativ și elevul creativ

-articol de specialitate-

Rezumat: *Cadrul didactic creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.*

Cuvinte cheie: *creativitate, elevi, cadrul didactic, colaborare*

Pentru înfaptuirea cerințelor creativității la lecție, este necesară instaurarea unui climat favorabil “caracterizat printr-o tonalitate afectivă-pozitivă, de exigență și de înțelegere, de responsabilitate”, afirmă Ana Stoica în lucrarea “Creativitatea elevilor”. Tot autoarea continuă, arătând că :”Învățătorii și profesorii creativi determină avântul creativității de la profesor la elev, fenomen urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile devenite ale lui”.

Este necesar ca profesorul să-i pună pe elevi în situația de a învăța să dobândească cunoștințe în mod independent, să caute soluții noi, originale, să aplice creator cunoștințele.

Cadrul didactic creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este

provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.

Cadrul didactic trebuie să fie un mediator între elev și lumea înconjurătoare, faptul acesta presupunând:

- Ø Structurarea și restructurarea unui cadru pentru a face posibilă o experiență utilă celor care învață;
- Ø Indicarea experiențelor pe care le pot avea; folosirea posibilității de a experimenta;
- Ø Participarea alături de individ în scopul ameliorării liniilor orientative pentru selectarea unui prilej favorabil experienței;
- Ø Ajutor în folosirea timpului, spațiului, echipamentului;
- Ø Ajutor pentru a extrage din experiență: informații, deprinderi, valori;
- Ø Ajutor pentru interpretarea și evaluarea experiențelor.

În activitatea școlară se face transferul setului de valori propice creativității de la cadrul didactic la elev. Colaborarea are tendința de a stimula efortul fiecăruia.

“Dintre modalitățile de manifestare a elevului creativ în activitatea școlară, sunt de remarcate:

- Ø Nu e sociabil în raport cu egalii săi, uneori e sfidător față de profesori;
- Ø Nu e prea conștiincios; învață în salturi;
- Ø Este imprudent; se avântă în răspunsuri înainte de formularea lor în minte;
- Ø E curios, activ; are un nivel superior de aspirații;
- Ø Are încredere în forțele proprii;
- Ø Își asumă riscurile legate de îndeplinirea unor proiecte dificile și curajoase;
- Ø Este perseverent în cautarea de soluții și realizarea proiectului propus;
- Ø Are simțul valorii și atitudine valorizatoare
- Ø Este receptiv la tot ce este nou;
- Ø Cultivă consecvent originalitatea, pentru care are un respect deosebit.

Copilul care are posibilitatea să fie spontan și independent, va putea, în viitor, să fie creativ. De aceea învățământul trebuie să capete un caracter participativ, de aceea învățătorul trebuie să dirijeze, ca un adevărat dispecer- dialogul euristic sau exploatarea ipotezelor.”

Identificarea elevilor creativi

Ana Stoica, în lucrarea “Creativitatea elevilor”, propune o listă ce poate fi utilizată în identificarea elevilor creativi:

- Ø curios, investigator cu întrebări profunde;
- Ø original, în gândire și acțiune, oferă soluții neobisnuite;
- Ø independent în gândire și conduită, individualizată, plin de sine;
- Ø imaginativ, fantezist, povestitor de istorii;
- Ø nonconformist;
- Ø vede corelațiile;
- Ø plin de idei, cu fluență verbală și conversațională;
- Ø experimentator care încearcă idei noi, produse noi;
- Ø flexibil în idei și gândire;
- Ø persistent, perseverent;
- Ø construiește, reconstruiește;
- Ø preferă complexitatea, se ocupă de mai multe idei în același timp;
- Ø preocupat.

Pentru depistarea elevilor creativi din clasă, se pot aplica chestionare elevilor, părinților și cadrelor didactice. Ele și-au dovedit utilitatea. Este necesar să cunoaștem elevii creativi și domeniul în care pot excela în lucrarea “Invenție, descoperire, creativitate”, A.D. Moore consemnează: “Ne deosebim prin capacitățile și talentele individuale, mai puternice sau mai slabe. Stradania de a cultiva talente acolo unde ele nu există le-a stricat multora viața. O primă condiție pentru a fi fericiți în viață constă în a descoperi domeniul pentru care suntem mai bine înzestrați și a folosi talentul astfel identificat pentru scopuri creative”.

BIBLIOGRAFIE

- Creativitate și inteligență emoțională. Iasi: Polirom, 2004 Mihaela Roco.
- Educație pentru schimbare și creativitate, Venera – Mihaela Cojocariu, Ed. Didactică și Pedagogică, București,
- Psihopedagogie, Ed. Polirom
- “Invenție, descoperire, creativitate” A.D. Moore, Ed. Didactică și Pedagogică,

Faghiura Florina

e-mail: florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Locul și rolul limbii române în cadrul procesului de învățământ în ciclul primar

-articol de specialitate-

Rezumat: *Alfabetizarea este primul act instructiv care deschide drum însușirii culturii și experienței generalizate a omenirii. De realizarea acestui proces, cu rezonanțe eficiente atât informative cât și formative, depinde în mare măsură succesul școlar de mai târziu al elevului,conturarea profilului multilateral al personalității acestuia.*

Cuvinte cheie: *tehnici ale muncii intelectuale, alfabetizarea, obiectivele formativ-educative*

Pedagogii tuturor timpurilor,când a existat preocuparea extinderii științei de carte în mase,intuind valoarea consecințelor predării citirii și scrierii, desigur în raport cu omul cerut de societatea în care au trăit, au căutat îmbunătățiri continui ale acestui proces. Este suficient să ne gândim la multitudinea metodelor de predare a citirii și scrierii în dezvoltarea istorică a școlii (a literizării, a silabisirii, fonomimica, ideovizuală sau globală, a cuvintelor normale, fonetică, analitico-sintetică etc) sau la seriozitatea cu care s-a privit alcătuirea unui abecedar, ca autori pentru acest prim manual pentru școlari, înscriindu-se personalități de seamă ale culturii sau pedagogiei (I A .Comenius, C. D. Ușinski, L.N. Tolstoi, I. Creangă, Al. Odobescu etc), pentru a ne convinge de frământările neobosite din acest domeniu.

În zilele noastre, potrivit unei societăți cu ritm alert de dezvoltare și a unei culturi de înaltă valoare, preocupările în acest domeniu nu pot să se hrănească numai cu experiența trecutului, fie ea oricât de pozitivă. Și, aici, se impun reevaluări și totodată încercări noi care să țină pasul cu restructurările care se produc în toate sectoarele învățământului, cu atât mai mult cu cât procesul învățării cititului și scrisului pun bazele întregii formații de mai târziu a elevului, a omului în genere.

Limba română constituie un obiect de studiu central în procesul de învățământ. Studiul limbii române are o însemnătate cu totul deosebită în formarea multilaterală a tineretului școlar. Fără însușirea corespunzătoare a limbii române nu poate fi concepută evoluția intelectuală a elevilor, pregătirea lor corespunzătoare la celelalte obiecte de învățământ, însăși viața și activitatea lor socială viitoare. Într-o cugetare de o neasemuită frumusețe, Lucian Blaga spunea că:”Limba este întâiul mare poem al unui popor”.

În ciclul primar, importanța limbii române ca disciplină școlară este covârșitoare;prin aceasta se urmărește atât cultivarea limbajului oral și scris al elevilor, cunoașterea și folosirea corectă a limbii materne, cât și învățarea unor tehnici de bază ale activității intelectuale, cum sunt cititul, scrisul și exprimarea corectă.

Studiul limbii române în ciclul primar urmărește realizarea unui complex de obiective, între care menționăm:

- cultivarea limbajului oral și scris al elevilor;
- cunoașterea și folosirea corectă a limbii prin învățarea unora dintre instrumentele esențiale ale activității intelectuale (cititul, exprimarea corectă, scrisul);
- formarea și dezvoltarea deprinderilor de exprimare în mod corect, logic, coerent și concis a observațiilor, gândurilor, ideilor, sentimentelor;
- conștientizarea treptată a îndatoririi de perfecționare continuă a procesului comunicării și cultivării vorbirii, scrierii și citirii corecte, clare, expresive.

Formulând funcțiile și obiectivele principale ale limbii române, ca disciplină școlară în ciclul primar,, se cuvine să fie amintită, în primul rând, tocmai funcția instrumentală, care se realizează în toate compartimentele limbii române: citit-scris, citire, comunicare, compunere, gramatică. Că aceasta este funcția cea mai importantă a limbii române o dovedește și faptul că,în scopul realizării ei, aproape jumătate din numărul de ore din planul de învățământ al clasei I este afectat învățării citirii, scrierii și comunicării În clasele următoare ale ciclului primar, chiar dacă numărul orelor destinate studiului limbii române este mai mic,el se menține la aproximativ o treime din totalul orelor cuprinse în planul de învățământ al claselor II-IV, iar ca obiectiv de seamă rămâne perfecționarea tehnicilor de muncă intelectuală.

Prin funcția instrumentală elevii își însușesc unele tehnici ale muncii intelectuale, care îi conduc spre însușirea unor deprinderi ce răspund, în ultimă instanță, unei cerințe fundamentale a școlii moderne:”a-i învăța pe elevi să învețe”(Milaret,G.,Introduction a la pedagogie,P.U.F.,Paris,1973,pag.94). Aceasta înseamnă, în primul rând, a-i învăța să învețe folosind cartea ca sursă de informare , iar, pe de altă parte, a le cultiva capacitățile de exprimare corectă, oral și în scris. De altfel, scrisul constituie, el însuși,un alt instrument al activității intelectuale, care completează pe cele amintite anterior și se integrează organic în sistemul muncii de învățare. Așadar, învățământul primar asigură ,, o bază solidă însușirii diferitelor instrumente culturale,fără de care întreaga evoluție ulterioară ar fi condamnată.”(Milaret,G.,Introduction a la pedagogie,P.U.F.,Paris,1973).

Funcția instrumentală a limbii române se realizează cu succes pe fondul dobândirii de către elevi a unor cunoștințe care sunt implicate de înseși tehnicile muncii intelectuale. Ciclul primar nu are rolul doar de „alfabetizare” a copiilor. Acest proces al „alfabetizării” trebuie să se bazeze pe cunoștințe care asigură conștientizarea de către elevi a învățării cititului și a scrisului .Pe lângă aceste cunoștințe, elevii pătrund în mod sistematic,încă din clasa I, la toate activitățile de limba română, în unele din tainele cunoașterii realității înconjurătoare. De aceea o altă funcție a limbii române o constituie funcția informațională. Câmpul cel mai larg prin care se realizează această funcție este citirea, care are și ponderea cea mai mare în rândul componentelor limbii române la clasele I-IV. Valoarea cu totul deosebită a citirii este dată de faptul că, simultan cu învățarea tehnicilor muncii cu cartea, prin intermediul cărora elevii învață cum să învețe folosind cititul, ca sursă inepuizabilă de informații, ei sunt conduși să iasă din sfera manualelor școlare și să pătrundă în lumea fascinantă a cărții.

Încă din perioada preabecedară a clasei I, prin toate activitățile pregătitoare în vederea învățării citirii și scrierii, precum și prin tematica activităților de comunicare, apoi în perioada abecedară și postabecedară, prin conținutul coloanelor de cuvinte și al textelor din abecedar se asigură elemente ale funcției informative a acestei discipline școlare. După ce elevii și-au însușit, fie și la nivel modest, tehnici ale muncii intelectuale, în special după învățarea citirii, aria de cunoștințe dobândite prin mijlocirea lecturii crește în mod considerabil. Concomitent cu perfecționarea tehnicilor muncii cu cartea ,elevii iau cunoștință cu întregul conținut informațional al textelor pe care le citește, texte care înfățișează aspecte dintre cele mai diferite ale realității înconjurătoare.

Cunoștințelor dobândite prin intermediul citirii li se adaugă cele de limbă, pe care școlarii le învață la gramatică și care constituie baza teoretică a exprimării lor corecte.

Atât funcția instrumentală, cât și cea informațională se realizează cu rezultate bune numai în condițiile unei solicitări și exersări ale capacităților intelectuale ale elevilor. De aceea, o altă funcție a limbii române este funcția formativ-educativă. Toate activitățile legate de învățarea citirii și scrierii, precum și cele cu privire la dezvoltarea vorbirii angajează procesele de cunoaștere. Gramatica solicită,prin excelență,un evident efort intelectual, o puternică angajarea a proceselor de cunoaștere ale elevilor.

Prin întregul său conținut, în special prin conținutul textelor de lectură , prin tematica activităților de comunicare și compunere, limba română are o contribuție remarcabilă la cultivarea unor alese calități moral-cetățenești în rândul școlarilor.

Obiectivele formativ-educative ale limbii române ca disciplină școlară în ciclul primar se realizează concomitent cu obiectivele legate de funcția instrumentală și informațională. La rândul lor, acestea din urmă pot fi îndeplinite în condiții optime numai pe fondul unui învățământ formativ, care solicită capacitățile intelectuale ale elevilor. La toate acestea mai trebuie adăugat faptul că, în condițiile ritmului fără precedent de acumulare a informațiilor, elevul nu mai poate fi un simplu depozitar al cunoștințelor, el trebuie să devină un factor activ în stare să se folosească de instrumentele muncii intelectuale în vederea propriei sale formări, pentru un viitor apropiat și pentru desfășurarea unei activități creatoare, cu caracter social, într-o perspectivă mai îndepărtată. În acest sens este necesară punerea în mișcare a unor valori formative superioare de tipul creativității gândirii, al interesului și dragostei pentru cunoaștere, al spiritului de observație și investigație. Asemenea însușiri reprezintă premise ale

adaptării dinamice a tineretului la solicitările mereu noi ale societății moderne.

Complexitatea funcțiilor limbii române în ciclul primar a determinat conturarea unor laturi distincte ale acestei discipline școlare, care țin atât de funcțiile arătate, cât și de etapele realizării lor, potrivit particularităților de vârstă ale elevilor. Astfel, în clasa I, citit-scrisul se constituie într-o disciplină specifică, planul de învățământ acordând un mare număr de ore pentru fiecare din aceste activități. Citirea rămâne și în clasele următoare o disciplină de bază căreia îi este afectat un număr considerabil de ore. Comunicarea se completează cu orele speciale de compunere. Deși, în planul de învățământ, al claselor I și a II-a nu sunt constituite într-o componentă aparte a limbii române, cunoștințele elementare de limbă, îndeosebi de fonetică, de ortografie și punctuație, chiar de gramatică (fără teoretizări și definiții), sunt însușite de elevii acestor clase, ele reprezentând noțiuni strict necesare pentru învățarea pronunției corecte, pentru analiza și sinteza fonetică a propozițiilor, până la nivelul sunetelor, pentru scrierea corectă a unor ortograme. Toate aceste cunoștințe de limbă pe care elevii acestor clase și le însușesc, în special la lecțiile de citit-scris, la cele de citire și la cele de comunicare, pregătesc elevii pentru studiul sistematic al gramaticii în clasele următoare.

Disciplinele limbii române se constituie într-un sistem unitar. Acestea se influențează reciproc și sunt coordonate în vederea îndeplinirii unor funcții comune. Funcțiile și obiectivele limbii române la ciclul primar se realizează prin corelarea, în mod armonios, a tuturor acțiunilor ce se întreprind la fiecare din disciplinele specifice.

Faghiura Florina

e-mail:florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Educația permanentă - articol de specialitate -

Rezumat: Educația permanentă implică procese de învățare fundamentate științific și nu poate fi confundată cu expresia educație de-a lungul vieții care vizează mai mult procesele învățării spontane. Educația permanentă înseamnă învățarea continuă, creativă, inovatoare, care trebuie promovată în toate formele ei.

Cuvinte cheie: educația permanentă, sistem de obiective, principiul fundamental al educației.

Educația permanentă necesită o pregătire și o perfecționare profesională, care permite fiecărui individ să acumuleze cunoștințe și să însușească deprinderi necesare autoeducației. Ea este o invenție socială, o caracteristică a societății contemporane, în care mobilitatea profesională este mare și contribuie la dezvoltarea procesului de instruire și cultivare; permite fiecăruia de a-și completa studiile, de a se perfecționa profesional și de a accede la o cultură superioară.

Educația permanentă este unul dintre conceptele fundamentale ale pedagogiei contemporane, dar care a fost intuită de mult timp, în primul rând de clasicii pedagogiei universale.

Educația permanentă înseamnă, deci, educație pe tot parcursul vieții. Continuitatea este principiul fundamental al educației, conform căruia ființa umană este supusă influenței educaționale încă de la naștere. Totodată, ea presupune și integrarea tuturor influențelor educaționale din spațiul social, de la cele formale, din cadrul instituției școlare, la cele nonformale și informale.

Definirea educației permanente, în calitate de concept pedagogic fundamental și integrator, presupune așadar, delimitarea domeniului de referință și a semnificației sale strategice:

I. Ca domeniu de referință, educația permanentă implică întreaga durată de viață a unui individ și vizează activitatea de formare/dezvoltare a personalității umane, abordată în totalitatea ei, implicând următoarele resurse [1]:

- stadiile educației: vârstele de școlarizare (preșcolară, școlară, postșcolară) și vârstele psihologice (cicurile vieții: copilăria, preadolescența, adolescența, tinerețea, maturitatea, bătrânețea);
- conținuturile educației sau dimensiunile/laturile educației: intelectuală, morală, tehnologică, estetică, fizică, profesională;
- formele educației (educația formală, nonformală, informală);
- factorii educației (familia, comunitățile educaționale, instituțiile școlare etc.).

II. Ca semnificație strategică, educația permanentă poate fi definită la nivel funcțional-structural-operațional, evidențiindu-se [5]:

- scopul său final: a menține și a îmbunătăți calitatea vieții;
- caracterul său universal (reprezintă democratizarea educației) și dinamic (permite adaptarea materialelor și a mijloacelor de învățare la noile condiții impuse de dezvoltare);
- sensul său managerial (educația permanentă este un principiu organizator pentru toate tipurile de educație).

Metodologia educației permanente evidențiază resursele de acțiune, valabile pe verticala și pe orizontala sistemului, ale activității de formare/dezvoltare a personalității. Aceste resurse valorifică noile mijloace de învățare apărute odată cu dezvoltarea rețelelor de instruire prin mass-media și prin computer, care multiplică posibilitățile de comunicare pedagogică eficientă, diferențiată și individualizată.

Pe verticala sistemului, educația permanentă asigură deschiderea temporală a activității de formare/dezvoltare a personalității, desfășurată integral pe toată perioada existenței umane. Redistribuirea echilibrată a conținuturilor (intelectuale, morale, tehnologice, estetice, fizice) și formelor (formală, nonformală, informală) ale educației asigură valorificarea succesivă a resurselor fiecărei vârste școlare/postșcolare, universitare/postuniversitare și psihologice, dar și prelungirea atitudinii pozitive față de instruire și autoinstruire, necesară pentru realizarea rolurilor și statuturilor naturale și sociale, pe care personalitatea umană le are de-a lungul existenței sale.

Această abordare permite integrarea tuturor resurselor educației pe verticala sistemului (continuitatea dintre stadiile educației, susținută pe tot parcursul existenței umane) și pe orizontala sistemului (complementaritatea resurselor educației, aprofundată la nivelul fiecărui nivel al educației, în orice moment al existenței umane).

În pedagogia socială, educația permanentă este abordată din perspectiva relației societate-educație. Caracterul permanent al educației este definit pe două coordonate mari [6]:

1. Ca proces cu caracter social-istoric (educația a apărut odată cu orânduirea sclavagistă și a continuat în cadrul fiecărui tip de orânduire socială, impunând un sistem specific, din ce în ce mai complex).
2. Ca dimensiune a vieții individului de la naștere până la vârsta retragerii din activitate.

Educația permanentă se impune, de asemenea, ca idee călăuzitoare în elaborarea formelor de educație. De aceea analiza cercetărilor actuale în domeniul educației permanente este o necesitate obiectivă pentru promovarea gândirii și acțiunii pedagogice, pentru că devine posibilă, prin acțiunile în spiritul educației permanente, o sinteză a gradelor și profilurilor de învățământ, a instituțiilor educaționale, întemeiate pe logica proceselor educaționale și desfășurate potrivit unui sistem format din unități funcționale integrate.

Ea reprezintă un sistem educațional deschis, compus din obiective, conținuturi, forme și tehnici educaționale, care asigură întreținerea și dezvoltarea continuă a potențialului cognitiv, afectiv și acțional al personalității, contribuie la dezvoltarea capacităților și deprinderilor de autoeducație, la formarea de personalități independente și creative, fiind nemijlocit legată de diagnoza și prognoza educației, de programarea și de inovarea pe un termen lung a educației.

Obiectivele generale ale educației permanente au fost definite de Paul Lengrand [3]

în felul următor:

- a) crearea de structuri și metode favorabile formării/dezvoltării personalității umane pe tot parcursul existenței sale;
- b) pregătirea personalității umane pentru autoinstruire și autoeducație.

Realizarea acestor obiective generale solicită o nouă politică a educației, capabilă să anticipeze sistemul de învățământ de mâine, care va fi mai mult decât juxtaponerea a două părți separate astăzi: instituția educațională și educația adulților, care trebuie unificate într- un singur proces continuu.

Acest proces, care angajează o amplă reformă socială, impune proiectarea unui sistem educațional global, conceput ca „cetate educativă” [2].

În cadrul unui sistem educațional global, fiecare nivel, treaptă, disciplină, dimensiune și formă a educației presupune elaborarea unor obiective specifice educației permanente, operaționalizabile în funcție de particularitățile fiecărei comunități educative naționale, teritoriale și locale.

R. H. Dave clasifică obiectivele specifice educației permanente la nivelul unor obiective convenționale în patru grupuri :

- grupul I: însușirea deprinderilor sociale fundamentale (lectura, calcul matematic

/informatic, noțiuni elementare pentru menținerea sănătății);

- grupul al II-lea: dezvoltarea capacității de adaptare la o societate bazată pe anumite valori fundamentale: pace, democrație, libertate, fericire, umanism, solidaritate;

- grupul al III-lea: cultivarea unor trăsături de personalitate care asigură o nouă calitate a vieții: stabilitate intra-psihică, vigoare emoțională, „avânt tineresc lăuntric”, capacitate de opțiune responsabilă, angajare socială, capacitate de autodepășire/angajare personală, însușirea și reînnoirea cunoștințelor;

- grupul al IV-lea: obiective instrumentale/învățarea de a învăța inter-învățarea, învățarea auto-dirijată.

În mod esențial, educația permanentă este condiționată de libertatea tuturora de a participa la viața culturală și de descientizarea într-o măsură ascendentă a muncilor profesionale, de participarea directă și responsabilă a maselor la conducerea și organizarea vieții colectivităților.

Educația permanentă reprezintă o direcție importantă de evoluție a activității de formare/dezvoltare a personalității, care urmărește valorificarea tuturor dimensiunilor și formelor educației proiectate și realizate pe tot parcursul existenței umane și în orice moment al existenței umane.

Principiile educației permanente fundamentează organizarea globală a sistemului de învățământ care angajează toate ciclurile vieții: de la faza pregătirii, care promovează asimilarea valorilor școlare și extrașcolare, la faza activă, care implică profesionalizarea în regim de mobilitate socială, și până la faza retragerii, care permite personalității asumarea de noi roluri prin continuarea învățării.

La nivel de politică a educației pot fi evidențiate următoarele principii [2]:

- al asigurării continuității în activitatea de formare/dezvoltare a personalității umane;
- al adaptării curriculum-ului la exigențele unei societăți în continuă transformare;
- al pregătirii, la toate nivelurile sistemului de învățământ, a personalității în vederea adaptării optime la condiții de schimbare rapidă;
- al mobilizării și valorificării tuturor mijloacelor de informare disponibile în cadrul instituțional și cel noninstituțional;
- al corelării funcționale dintre obiectivele, conținuturile și formele activității de educație/instruire.

Conținutul educației permanente include toate elementele intereducaționale și chiar extraeducaționale posibile într-un câmp psihosocial din ce în ce mai extins, cu o variabilitate a fenomenelor, care solicită multiple abordări interdisciplinare: istorice, antropologice, economice, ecologice, psihologice, sociologice, filozofice

Faghiura Florina

e-mail:florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Tratarea diferențiată în învățământul primar

- articol de specialitate -

Rezumat: Există situații în care este necesară proiectarea, organizarea și desfășurarea procesului de învățământ în condiții simultane. Condițiile care determină asemenea situații sunt cel mai adesea legate de populația școlară redusă sau de existența unor așezări rurale mai îndepărtate. În aceste situații, procesul de învățământ are anumite particularități specifice, datorită faptului că învățătorul trebuie să-și desfășoare activitatea cu două (respectiv patru) categorii de elevi de vârste diferite, să dirijeze învățarea după programe diferite, trecând de la o temă la alta în cadrul aceleiași lecții.

Cuvinte cheie: Activitatea diferențiată, elevi, creativitate, eficiența activităților didactice.

Ținând seama că programele școlare trebuie respectate în întregime pentru fiecare clasă, munca învățătorului este dificilă și complexă iar timpul afectat pentru realizarea acestora este același pentru toate școlile.

Singura modalitate prin care se pot realiza aceste obiective este alternarea momentelor de muncă independentă cu activități sub îndrumarea directă a învățătorului.

Printr-o organizare coresponsabilă a muncii, elevii fiecărei clase își vor însuși cunoștințele, își vor forma priceperile, deprinderile și atitudinile prevăzute în programă.

Acest proces de înnoire, în lumina educației permanente, solicită pe fiecare învățător în parte, la manifestarea creativității, la implicarea activă în căutarea și aplicarea

unor noi soluții în vederea realizării cu succes a obiectivelor instructiv-educative specifice ciclului primar. În acest cadru larg al dezbaterilor organizate în diverse unități școlare, una din problemele mult disputate o reprezintă creșterea eficienței activităților didactice prin tratarea diferențiată și individualizată. Problematika instruirii și educării diferențiate în vederea creșterii eficienței în procesul de învățământ trebuie înțeleasă prin mecanismele educației, succesul care vizează realizarea unor șanse pentru toți elevii, în ceea ce privește construcția edificiului personalității lor și ale analizei gramaticale în vederea creșterii eficienței prin lecțiile din clasă și pregătirea suplimentară în condițiile muncii suplimentare.

Coordonatele principale care trebuie să jaloneze organizarea, desfășurarea și conținutul activității diferențiate cu elevii în ciclul primar sunt:

- Activitatea diferențiată cu elevii trebuie să asigure realizarea sarcinilor învățământului formativ ce vizează dezvoltarea armonioasă a tuturor lanțurilor personalității;
- Activitatea diferențiată se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ organizat cu întregul colectiv al clasei;
- Obiectivele instructiv-educative ale activității diferențiate cu elevii trebuie realizate în timpul lecției;
- Activitatea diferențiată trebuie să-i cuprindă pe toți elevii clasei, atât pe cei care întâmpină dificultăți, cât și pe cei cu posibilități deosebite, pentru ca folosindu-se metode și procedee specifice particularităților individuale, să se asigure stimularea dezvoltării lor până la nivelul maxim al disponibilităților pe care le are fiecare;
- În tratarea diferențiată a elevilor se va evita suprasolicitarea lor față de potențialul psihic real;
- Conținutul învățământului comun este obligatoriu; diferențiate sunt doar modalitățile și formele de predare-învățare;
- În timpul activității diferențiate se vor folosi în permanență metode și procedee care antrenează capacitățile lor intelectuale, trezesc și mențin interesul față de obiectele și fenomenele studiate, stimulează atitudinea creatoare, solicită un efort acțional propriu, asigură o învățare activă și formativă;
- Diferențierea activității în cadrul lecției presupune îmbinarea și alternarea echilibrată a activității frontale cu activitatea individuală și pe grupe de elevi;
- Diferențierea activității cu elevii se realizează în toate momentele lecției.

Un rol important pentru reușita la învățatură a copiilor îl are distribuția corespunzătoare a claselor între învățători. Experiența arată că cel mai indicat mod de repartizare este acela în care un învățător ia clasele I și a III-a, iar celălalt clasele a II-a și a IV-a (dacă în școală sunt doar două posturi). Acest sistem de grupare a claselor are încredere mai ales faptul că elevii mici nu au formate deprinderile de muncă independentă, din care cauză învățătorul va lucra în mod direct mai mult cu aceste clase. La clasele a III-a și a IV-a, studiul de formare a deprinderilor de muncă ale elevilor este în progres, aceștia fiind capabili să îndeplinească singuri unele sarcini.

Este bine să reținem, că diferențierea elevilor este dată de vârstă, de aptitudine, de achiziții, de interese, de motivație și de capacitatea de a se concentra și rezistența la efort.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dumitru Săvulescu – *METODICA PREDĂRII MATEMATICII ÎN CICLUL PRIMAR*, Ed.*Gheorghe Alexandru*, Craiova, 2006
2. Gliga Lucia – *INSTRUIREA DIFERENȚIATĂ*, Ed. Tipogrup Press, București, 2001
3. Vrășmaș Traian – *ȘCOALA PENTRU TOȚI*, Ed. Miniped, București, 2004
4. Casangiu Larisa Ileana – *REPERE ÎN ORGANIZAREA PROCESULUI DIDACTIC LA DISCIPLINA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR*, Ed. Nautica, Constanța, 2008

Faghiura Florina

e-mail:florinafaghiura@yahoo.com

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Evaluarea inițială – importanța ei în activitatea didactică**- articol de specialitate -**

Rezumat: *Evaluarea inițială oferă elevului și profesorului o reprezentare a potențialului de învățare, dar și a eventualelor lacune ce trebuie completate și a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătățire. Ea nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor sau ierarhizarea lor și astfel se recomandă raportarea la bareme de evaluare (apreciere).*

Cuvinte cheie: *evaluare inițială, elevi, profesor, succes școlar.*

Scopul evaluării inițiale este cu atât mai bine atins, cu cât reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, pentru ca ei să trateze cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, să le fie trezită motivația cunoașterii și dorința soluționării corecte a problemelor enunțate. Înțelegând-o ca un exercițiu util activității de învățare și nu ca o evaluare propriu-zisă care implică emoții, mai ales că rezultatele ei nu se consemnează în catalog, elevii se pot concentra liber și în mod expres asupra rezolvării itemilor propuși și astfel rezultatele ei pot reflecta obiectiv dacă elevii au pregătirea necesară creerii premiselor favorabile unei noi învățări.

Alături de predare și învățare, evaluarea reprezintă o funcție esențială și o componentă a procesului de învățământ. Cele trei forme de evaluare (inițială, formativă și sumativă) sunt în relație de complementaritate, determinată de funcțiile lor în demersul evaluativ.

Referitor la importanța evaluării inițiale, Ausubel preciza că „ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”. Ea oferă profesorului și elevului posibilitatea de a avea o reprezentare cât mai exactă a situației existente și de a formula cerințele următoare. Pe baza informațiilor evaluării inițiale se planifică demersul pedagogic imediat următor și eventual a unor programe de recuperare. Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele:

- tratarea diferențiată a elevilor;
- selecția riguroasă a conținutului învățării;
- utilizarea acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigură învățarea activă și formativă;
- îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe).

Evaluarea predictivă poate fi considerată o strategie psihopedagogică distinctă, deoarece poate fi desfășurată nu numai la începutul anului școlar, ci și la mijlocul sau sfârșitul lui, atât înaintea unor teme, cât și în orice moment al ei. Pe de altă parte, această strategie nu se limitează la testarea cunoștințelor elevilor deoarece își propune, de cele mai multe ori, și evidențierea unor priceperi și aptitudini. Evaluarea inițială este utilă pentru refacerea sau remediarea unor stări de fapt, pentru aplicarea unui scurt program de recuperare sau de refacere a noțiunilor fundamentale ce vor fi implicate în susținerea învățării următoare, pentru a omogeniza, într-un fel, fondul de cunoștințe și abilități indispensabile unui nou proces.

Pentru a crește impactul pozitiv al evaluării inițiale, am evidențiat reușitele elevilor până în acel moment. Aceste reacții au contribuit la creșterea încrederii în forțele proprii și au catalizat energii noi în direcția realizării planului individualizat de învățare. Atenția va fi concentrată întotdeauna pe aspecte care pot face obiectul schimbării, cu evitarea supraîncărcării elevilor cu excesiv de mult feedback transmis într-o singură sesiune. Se vor urmări căile de mers împreună înainte, prin împărtășirea ideilor și explorarea soluțiilor posibile și nu prin formularea excesivă de sugestii. Întotdeauna am ales cu mare atenție itemii care au alcătuit evaluarea inițială, ținând seama de prevederile curriculumului pentru învățământul primar și pentru ca aceasta să reflecte cât mai obiectiv nivelul de pregătire al elevilor, pe care să se plezie cât mai bine pregătirea următoare.

Evaluarea, în general, deci și cea inițială, are rolul de a regla permanent și a forma în spiritul unor decizii realiste atât cu privire la curriculum cât și la resursele umane implicate. Importanța ei este cu atât mai mare, cu cât este cunoscut faptul că „este mai ușor să previi decât să vindeci”. Astfel și în cadrul procesului de evaluare prevenirea și controlul sau monitorizarea permanentă a nivelului de reușită a elevilor pot contribui la intervenții și decizii pertinente și prompte din partea cadrului didactic. O evaluare inițială, urmată de o evaluare continuă constituie un autentic instrument de lucru al dascălului, cu ajutorul căruia se perfecționează activitatea pusă în beneficiul școlarului.

Procesul evaluativ își îndeplinește pe deplin funcția majoră numai atunci când, atât dascălul cât și școlarii reușesc să colaboreze nu pentru că trebuie, ci pentru că își doresc acest lucru, fiecare îmbunătățindu-și comportamentul în funcție de reacțiile celuilalt.

Bibliografie:

1. Radu, I. T., Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, Editura Didactică și Pedagogică
2. Radu, I. T., Evaluarea în procesul didactic”, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2000.

DIACONU CATALINA FELICIA
 e-mail: catalinadiaconu@ymail.com
 SCOALA GIMNAZIALA STREJNICU

Jocul didactic-mijloc activ in educatia scolarii mici

Rezumat: Jocul didactic are un rol deosebit de important în dezvoltarea procesului de învățământ, fiind un mijloc activ și eficient de instruire și educare a școlarului mic, contribuind la formarea personalității și caracterului copilului.

Cuvinte cheie: educație, joc, învățare, metodă

Învățarea, care are o pondere tot mai mare de la o grupă la alta a proșcolarității, devine activitate fundamentală la vârsta școlară. De aici decurge o mare distanță de motivație și antrenare psihică față de joc, dar totodată și o complementaritate ce constă în aceea că jocul rămâne o activitate compensatorie față de învățare, contribuind la realizarea unei odihne active, absolut necesară după efortul de curs în cadrul ei. La începutul școlarității mici, elevii nu pot desfășura o activitate de învățare de câte 50 de minute la fiecare obiect de învățare. De aceea, trebuie să se realizeze activități în completare în cadrul cărora jocul ocupă un loc deosebit, activități ce permit atingerea multor obiective instructiv – educative.

Prin structura sa psihologică, jocul este motivat exclusiv, intrinsec, fiind însoțit întotdeauna de plăcerea și răspunde intereselor imediate ale copiilor. Tocmai de aceea, în joc, nu apare senzația de oboseală, satisfacția și bucuria pe care le declanșează, favorizează continuarea sau reluarea jocului.

Toate aceste fapturi mă determină să propun ca jocul să se acorde importanța cuvenită în cadrul învățământului primar și să se încerce atingerea multora dintre obiectivele instructiv – educative prin intermediul lor. Totodată este necesar să se țină cont de faptul că structura jocului se schimbă în mod evident datorită conținutului său mai complex, mai cultivat și mai socializat a întregii activități psihice, datorită influenței dominantelor activității de învățare și raționalizare ce constituie activitatea fundamentală, psihică și datorită condițiilor de timp de care dispune elevul.

Asupra structurii jocurilor didactice își pun amprenta o serie de factori: nivelul de cultură, tradițiile, evoluția tehnico – științifică, condițiile materiale, anotimpurile.

Jocul didactic are un rol deosebit de important în dezvoltarea procesului de învățământ, fiind un mijloc activ și eficient de instruire și educare a școlarului mic. „În joc începe să se pună bazele personalității și caracterului copilului”.

Din punct de vedere instructiv, jocul rezolvă prin conținutul său o mare parte din problemele educației intelectuale. Punând în evidență aportul jocului didactic la dezvoltarea intelectuală a școlarului mic J. Piaget susținea că „jocul este o asimilare a realului la activitatea proprie, oferindu-i acestei activități alimentația necesară și transformând realul în funcție de multiple trebuințe ale e-ului”.

Deși rolul jocului este mai neînsemnat în privința transmiterii noilor cunoștințe, în schimb el are o contribuție largă în precizarea, consolidarea, adâncirea, sistematizarea și verificarea cunoștințelor.

Dar, jocul copilului nu este numai o oglindă fidelă a personalității sale în formare ci și un excelent mijloc de a descoperii aptitudinile intelectuale, putând fi utilizat ca auxiliar educativ. Jocul didactic contribuie fie direct, fie indirect la educarea emoțiilor, sentimentelor morale și trăsăturilor de voință și caracter. Jocul didactic are un aport valoros în închegarea colectivului și la formarea disciplinei conștiente. În cadrul jocului, copilul este obligat să respecte inițiativa colegilor săi, să le aprecieze munca și să le recunoască meritele; de asemenea, să respecte regulile jocului, să reacționeze în conformitate cu ele, să-și autoregleze propria activitate.

Un joc didactic cuprinde următoarele părți componente: conținutul, sarcina didactică, regulile și acțiunea de joc.

Conținutul jocului didactic se stabilește în funcție de obiectul de învățământ și de sarcina didactică urmărită. El trebuie să fie accesibil, recreativ și atractiv prin forma în care se desfășoară, prin mijloacele de învățământ utilizate, prin volumul de cunoștințe la care se apelează.

Sarcina didactică se referă la ceea ce trebuie să facă în mod concret elevii în cursul jocului. Sensul principal al jocului și atracția copilului pentru el sunt legate direct de rezolvarea acestuia, care îi apare sub forma unei probleme de gândire, de recunoaștere, de numire, de scriere, de comparație, reconstituire etc.

Deși uneori jocurile didactice pot avea același conținut, totuși ele dobândesc mereu alt caracter datorită faptului că sarcinile didactice pe care le au de rezolvat copiii sunt de fiecare dată altele. Acest lucru face ca jocul didactic să-i apară copilului sub forme mereu noi, neprevăzute și, de aceea, interesante și atractive.

A treia componentă a jocului o reprezintă regulile de joc, care au menirea de a arăta copiilor cum să se joace, cum să rezolve sarcinile date. Ele îndeplinesc în joc o importantă funcție reglatoare asupra relațiilor reciproce între copii, fiind condiționată de conținutul și obiectivul didactic al fiecărui joc. Regulile sunt numeroase și de natură diferită. O primă categorie reglementează repartizarea rolurilor între copii, iar altele arată copiilor cum se rezolvă problema intelectuală dată. Există și reguli care se referă la comportarea copiilor în joc și care le indică ce este și ce nu este permis în timpul jocului.

Ultima latură a unui joc didactic o reprezintă acțiunea de joc, latură care face ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută și atractivă pentru copii. Ea cuprinde momente de așteptare, surpriză, ghicire, mișcare și întrecere. Este necesar ca jocul didactic să se încheie cu un anumit rezultat, care să demonstreze măsura în care copilul și-a format priceperea de a rezolva sarcina didactică comunicată de învățător.

Rezultatele pozitive obținute în cadrul jocului, crează copilului satisfacții deosebite, iar învățătorul trebuie să-i facă pe copii să nu respecte strictă a regulilor de joc, concentrarea și străduința sunt mijloace ce vor contribui la obținerea acestora. Este bine ca ei să înțeleagă și faptul că nu este cinstit să se bucure de rezultatele pozitive dacă nu au respectat regulile, dacă au stânjenit colegii de joc și dacă nu recunosc greșelile săvârșite.

Pentru reușita unui joc didactic este necesar să se respecte anumite cerințe în funcție de scopul urmărit:

- să se stabilească la timp jocul didactic, în funcție de tema lecției;
- durata jocului să fie scurtă și să se asigure un moment de destindere între două momente de efort maxim intelectual;

- regulile să fie clare, precise;
- conținutul să fie accesibil, recreativ și instructiv;
- materialul didactic să fie corespunzător temei lecției și vârstei copiilor;
- rezultatul să fie anunțat imediat, iar câștigătorii recompensați.

De asemenea, „condiția principală a jocului este aceea de a-i face pe participanți să se afle într-o situație de învățare, să primească aspectul cognitiv și ca atare, acesta trebuie să se desfășoare cu toată seriozitatea”.

Oricât de simplu ar fi, jocul didactic impune o anumită metodologie de desfășurare care cuprinde mai multe etape: pregătirea, organizarea și desfășurarea jocului.

Desfășurarea jocului didactic cuprinde mai multe momente:

- introducerea în joc;
- anunțarea titlului și a scopului urmărit;
- prezentarea materialului;
- explicarea și demonstrarea regulilor;
- fixarea regulilor;
- executarea jocului de către elevi;
- complicarea jocului;
- încheierea jocului.

Introducerea în joc îmbracă forme variate, în funcție de tema jocului. Uneori, atunci când este necesar, se familiarizează elevii cu conținutul jocului, iar activitatea poate să înceapă printr-o scurtă discuție cu efect motivator. Alteleori, introducerea în joc se poate face printr-o scurtă expunere care să stârnească interesul și atenția elevilor. În alte jocuri, introducerea se poate realiza prin prezentarea materialului, mai ales când de logica materialului este legată întreaga acțiune a elevilor.

Anunțarea jocului trebuie făcută sintetic, în termeni preciși, fără cuvinte de prisos, fără a lungi inutil începutul acestei activități. Învățătorul poate găsi formulele cele mai variate de anunțare a jocului, astfel ca, de la o lecție la alta, ele să fie cât mai adecvate conținutului acestuia.

Explicarea jocului este un moment hotărâtor pentru succesul jocului didactic. Învățătorului îi revin nenumărate sarcini: să facă pe elevi să înțeleagă sarcinile ce le revin, să precizeze regulile jocului asigurând însușirea lor rapidă și corectă de către elevi, să prezinte conținutul jocului și principalele lui etape, să dea indicații cu privire la modul de folosire a materialului didactic, să scoată în evidență sarcinile conducătorului de joc și cerințele pentru a deveni câștigători.

Uneori, în timpul explicației sau după ea, se obișnuiește să se fixeze regulile transmise. Acest lucru se recomandă de regulă, atunci când jocul are o acțiune mai complicată, impunându-se astfel o subliniere specială a acestor reguli.

Urmează executarea jocului. Acesta începe la semnalul conducătorului. La început, acesta intervine mai des în joc, reamintind regulile, dând unele indicații organizatorice.

Pe măsură ce se înaintează în joc, elevii capătă experiența jocului, iar propunătorul trebuie să acorde independență elevilor, să-i lase să acționeze liber.

Se desprind, în general, două moduri de a conduce jocul elevilor: conducerea directă: învățătorul având rolul de conducător al jocului și conducerea indirectă: învățătorul este parte activă la joc, fără să interpreteze rolul de conducător. Pe parcursul desfășurării unui joc, conducătorul poate trece de la conducere directă la cea indirectă sau le poate alterna.

Totuși, chiar dacă învățătorul nu participă direct la joc, sarcinile ce-i revin sunt deosebite. Astfel, în ambele cazuri, el trebuie: să imprime un anumit ritm jocului, să mențină atmosfera de joc, să urmărească evoluția jocului, evitând momentele de monotonie, de stagnare, să controleze modul în care elevii rezolvă sarcina didactică, respectându-se regulile stabilite, să creeze condițiile necesare pentru ca fiecare elev să rezolve sarcina didactică în mod independent sau în cooperare, să urmărească comportarea elevilor, relațiile dintre ei, să activeze toți elevii la joc, găsind mijloace potrivite pentru a-i antrena și pe cei timizi, să urmărească modul în care se respectă cu strictețe regulile jocului.

Sunt situații în care, pe parcursul jocului pot interveni elemente noi: autoconducerea jocului, schimbarea materialului între elevi, complicarea sarcinilor jocului, introducerea unui element nou de joc, introducerea unui material nou.

În finalul jocului, învățătorul formulează concluzii și aprecieri asupra felului în care s-a desfășurat jocul, asupra modului în care s-au respectat regulile de joc și s-au executat sarcinile primite, asupra comportării elevilor făcând recomandări și evaluări cu caracter individual și în general.

Ca o concluzie la cele arătate, se poate confirma că jocul didactic este activitatea cea mai firească care corespunde cerințelor de dezvoltare ale copilului, tendințelor lui de a fi în contact cu adulții și cu alți copii, de a percepe activ, de a înțelege și de a oglinzi lumea înconjurătoare, este puntea ce poate uni școala cu viața.

DIACONU CATALINA FELICIA

e-mail: catalinadiaconu@ymail.com

ȘCOALA GIMNAZIALĂ STREJNICU

Importanța învățământului activ în educația lumii contemporane

Rezumat: Școala își asumă rolul de a forma și de a educa un om complet, apt să atingă nivelul capacităților dezvoltate de societate, capabile de o activitate intelectuală din ce în ce mai superioară dar și cu o viață activă din ce în ce mai intensă – fiindă care are nevoie nu numai de știință ci și de năzuințe de artă și de morală, de filozofie și de condiție fizică, de o inepuizabilă putere de muncă și voință, omul cu îndatoririle și răspunderile sale sociale dar și cu necesitățile lui individuale.

Cuvinte cheie: educație, om, învățământ, școala

Profunzimea și amploarea fără precedent a transformărilor pe care le cunoaște societatea afectează ființa umană în modul ei de existență și de acțiune, integrarea ei în configurația spirituală, în caracteristicile ei cele mai adânci. Acum mai mult ca oricând, omul este pus în situația de a juca un rol mai activ și mai decisiv în toate sectoarele vieții social – umane; i se cere o mai mare capacitate de gândire creatoare și o acțiune constructivă; el are nevoie de multă inteligență și imaginație pentru a dovedi mai mult

spirit de invenție și de inițiativă, mai mult entuziasm și curaj pentru a traduce în viață gândurile și inițiativele sale.

Cuceririle fără precedent și progresele științei și tehnicii li se asociază condiții noi, specifice societății moderne. Noua societate solicită spiritul novator, creator, capacitatea de inițiativă, responsabilitate și face din stimularea creativității o problemă de larg interes social strâns legată de afirmarea unui spirit înnoitor, potrivit inteligențelor lumii de astăzi.

Toate acestea impun o schimbare fundamentală în concepția despre sine a omului, crează o nouă teorie a personalității umane. Promovarea unui nou tip de personalitate propune în alți termeni problema formării omului. Niciodată nu a stârmit, o voință puternică și mai generală în zilele noastre de a educa un om complet, apt să atingă nivelul capacităților dezvoltate de societate, capabile de o activitate intelectuală din ce în ce mai subtilă dar și cu o viață activă din ce în ce mai intensă – ființa care are nevoie nu numai de știință ci și de năzuințe de artă și de morală, de filozofie și de condiție fizică, de o inepuizabilă putere de muncă și voință, omul cu îndatoririle și răspunderile sale sociale dar și cu necesitățile lui individuale, pe scurt tot ceea ce face din persoana sa omul autentic.

O sarcină importantă de formare a noii personalități umane îi revine școlii, care își exprimă astăzi superioritatea în continuă tendință de adecvare la tumultul vieții, la dinamismul și ascensiunea fără egal a societății omenești. Spre deosebire de trecut, când principala misiune a școlii era de a transmite și de a conserva tradițiile culturale, ea își asumă noi funcții și răspunderi sociale. Învățământul devine un instrument de accelerare a dezvoltării societății omenești, el își asumă funcția de stimulare crescândă a procesului social sub toate aspectele lui: cultural, științific, tehnic, economic, social – politic etc. Ca o forță de propulsie socială, sistemul de învățământ își onorează această misiune contribuind cu eficiență sporită la valorificarea deplină a resurselor umane, la pregătirea cantitativă și calitativă a forței de muncă necesare la ridicarea nivelului general de cultură și competență a noii generații.

Creșterea activității economice duce la o cerere tot mai mare de personal cu o temeinică pregătire, apt să introducă cuceririle sale cele mai noi ale științei în toate domeniile de activitate productivă. Cu cât progresul societății este mai rapid, cu atât îmbunătățirea calitativă a procesului instructiv – educativ din toate instituțiile de învățământ devine mai indispensabilă, capătă semnificația unui obiectiv prioritar.

Învățământul de toate gradele trebuie să realizeze un salt calitativ în dezvoltarea sa, constituind astfel imperativul unei optimizări a întregii activități școlare în așa fel încât aceasta să asigure o creștere substanțială a randamentului școlar. Sporirea randamentului este o cerință a oricărei activități în societatea modernă și cu atât mai mult în învățământ care este chemat să asigure tocmai competențele profesionale și conștiințele social – morale înaintate.

Învățământul actual trebuie să fie de calitate, să cultive dinamismul și disponibilitatea pentru înnoire, aptitudinea pentru schimbare, capacitatea de găsire a noului, capacitatea de inovare și invenție pentru că trăim într-o societate în urcuș de evoluție rapidă în care exigențele de calificare și de mobilitate cresc fără întrerupere.

Astăzi, învățământul tradițional, specific unei societăți relativ statice, unei școli conservatoare cu legături slabe, sporadice, cu viața, cu realitatea, i se opune un învățământ activ, din ce în ce mai activ ancorat în realitatea vieții, gata să răspundă cerințelor ei, interesat de metodele care să faciliteze explorarea realității de către elevi, schimbarea ei prin acțiune efectivă.

În timp ce vechea școală rămâne prea mult legată de practica lecțiilor, de metodele de obligare a elevilor să învețe și să rețină un număr foarte mare de date, de fapte care proliferau predarea unor noțiuni abstracte, învățământul modern preferă acele modalități de lucru care pun elevul în fața realității, care permit acestuia o confruntare directă cu situațiile autentice de viață și care cultivă capacitatea individului de a-și asuma riscuri și răspunderi sociale.

Învățământul modern este deci un învățământ activ, cu multiple funcții, printre care și aceea a formării personalității omului nou, rămânând deci o componentă esențială a societății moderne, o puternică forță a progresului social.

Pentru a face față cerințelor crescânde ale societății este necesară realizarea unei cât mai bune pregătiri a copiilor pentru o viață activă și creativă, pentru munca productivă, pentru o mai rodnică participare la soluționarea variatelor probleme tehnico – științifice, socio – culturale, ecologice etc. Astfel, se continuă și se amplifică tradițiile înaintate ale școlii active, înlocuindu-se însă activismul produs de cauze exterioare cu cel determinat de mobilurile intrinseci, de atitudinea activă. Școala trebuie să se bazeze și totodată să stimuleze evoluția unor motive care apar în perioadele ontogenetice anterioare cum ar fi: curiozitatea intrinsecă de a afla cât mai multe lucruri, dorința de a observa, experimenta și explica, de a explora și descoperi, de a investiga și construi, de a inventa și crea, de a imagina, modifica și inova etc. Aceasta deoarece prin implicarea și angajarea activă a copiilor în actul învățării, se produce o învățare eficientă. Cerința descrisă este realizată de metodele activ – participative care au capacitatea de stimulare a participării active și depline fizice și psihice, individuale și colective a elevilor în procesul învățării, de a lega elevii trup și suflet de ceea ce face până la indentificarea lui cu sarcina de învățare.

Activizarea elevului este înțeleasă ca o acțiune de instruire, autoinstruire, de dezvoltare a personalității prin stimularea și dirijarea metodică a activității sale. Activizarea presupune înfăptuirea unei suite de acțiuni: trezirea și cultivarea interesului pentru cunoaștere, exercitarea inteligenței și a celorlalte funcții psihice prin efort personal, exersarea capacității de însușire a cunoștințelor, formarea abilității de orientare autonomă în probleme ridicate de practică, cultivarea spiritului investigativ și atitudinii epistemice pentru antrenarea elevilor la organizarea, conducerea, efectuarea și evaluarea muncii didactice și extrașcolare. Deși fiecare metodă oferă multiple posibilități de angajare a elevilor, totuși gradul de activizare și de participare diferă de la o metodă la alta.

Importanța implicării active a educației în raport cu problematica libertății umane este cu atât mai evidentă cu cât, așa după cum preciza Finkelkraut (cf. Cucos, C., 1996, p. 86), în prezent omul a devenit un conglomerat de nevoi pasagere, uitând că libertatea este altceva decât puterea de a schimba o determinare iar cultura este ceva mai mult decât o pulsione care trebuie satisfăcută.

DIACONU CATALINA FELICIA

e-mail: catalinadiaconu@ymail.com

ȘCOALA GIMNAZIALA STREJNICU

Activizarea elevilor – obiectiv major în desfășurarea cu succes a procesului instructiv-educativ

Rezumat: Activizarea elevilor prin jocuri didactice are un rol deosebit de important în procesul de învățământ, fiind un mijloc activ de instruire și educare a elevilor, contribuind la formarea personalității și caracterului copilului.

Cuvinte cheie: activizare, educație, joc, învățare, mijloc

În activitatea de fiecare zi a copilului, jocul ocupă evident locul preferat. Dar jucându-se el își satisface nevoia de activitate, de a acționa cu obiecte reale sau imaginare, de a

se transpune în diferite roluri și situații care îl apropie de realitățile înconjurătoare.

Jocul dezvoltă funcții latente, fiind cea mai înzestrată fiind cea care se joacă mai mult, astfel încât în copilărie, jocul duce la antrenarea funcțiilor fiziologice cât și a celor psihice.

Posibilitățile de activizare a elevului diferă de la o etapă la alta a dezvoltării onto-genetice, în funcție de vârsta, experiența, atitudinea față de îndatoririle școlare și scopul activității întreprinse, ceea ce pretinde cunoașterea și respectarea unor condiții.

Prima condiție a unei autentice activizări este aceea a pregătirii psihologice pentru învățare. Antrenarea elevilor nu este posibilă fără o bază motivațională adecvată. De altfel, nici un fel de învățare umană eficientă nu se poate desfășura și menține fără o puternică structură motivațională.

De asemenea, în procesul învățării sensibilizarea joacă un rol important, fiind vorba de orientarea atenției, a interesului elevilor spre ceea ce trebuie învățat și introducerea lor în acțiune. Sensibilizarea, ca verigă indispensabilă și condiție a învățării, presupune crearea surprizei, a situațiilor antrenante, prin emiterea ipotezelor și stimularea motivelor activității intelectuale.

O a doua condiție a activizării elevilor este crearea și cultivarea unui climat de încredere, asigurarea unei atmosfere de lucru antrenante. Între învățător și elev trebuie să se stabilească o relație de înțelegere, sinceritate, modestie și tactul pedagogic fiind atribute ale educatorului în stare să ușureze crearea unui climat tonifiant și angajament.

Un rol deosebit de important în asigurarea activizării elevilor o are organizarea rațională a predării – învățării, care presupune pe de o parte includerea succesivă și alternativă a diferiților analizatori în procesul de învățare, pentru a elimina oboseala și epuizarea nervoasă și, pe de altă parte, îmbunarea diferitelor forme de activitate: frontală, individuală și pe grupe de elevi.

Antrenarea substanțială și de durată a elevului la lecție este condiționată și de prezența și acțiunea reflexului de orientare prin introducerea elementelor de noutate, atât în conținut cât și în forma predării și învățării. Elevii percep, înțeleg, rețin, aplică cu productivitate mai mare materialul predat, dacă acesta conține elemente de noutate în măsură să trezească interesul, curiozitatea și spiritul de investigație.

Tot în scopul activizării elevului se poate recurge la o metodologie activă, la studiu intensiv și a angajării totale a individului, a învățării active, ce trece în mai mare măsură răspunderea efortului de învățare pe seama elevului. Este vorba de folosirea unor metode active cum ar fi: problematizarea, învățarea prin descoperire, studiu de caz, simularea, modelarea, algoritimizarea, instruirea programată și, nu în ultimul rând, jocul didactic.

În majoritatea lor, jocurile au ca element dinamic întrecerea între grupe de elevi sau între elevii întregului colectiv, făcându-se apel numai la cunoștințele lor, dar și la spiritul de disciplină, de ordine, coeziune între membrii grupului, în vederea realizării obiectivelor propuse. Introducerea a prilejuit copiilor multe satisfacții, iar învățarea prin efort personal sau în grup, prin manifestarea independenței în acțiune, gândire și exprimare a fost mai temeinică și a generat noi interese de cunoaștere.

Privitor la organizarea și desfășurarea jocurilor, acestea nu pot fi folosite oricând și oricum. Ele au o eficiență sportivă numai într-o reorganizare și reevaluare originală a învățătorului (în funcție de lecție, de obiectivele ei, de colectivul de elevi și particularitățile lor individuale) care trebuie să le integreze într-un sistem general propriu, bazat pe ipoteze, direcții și scopuri precise.

Unul dintre factorii care contribuie la succesul activității instructiv – educative din cadrul jocului îl constituie stabilirea unor relații noi între elevi și învățător, bazate pe dragoste, încredere și respect reciproc.

Jocul didactic are o contribuție importantă la dezvoltarea capacităților intelectuale ale elevilor, din clasa P, urmași de cei din celelalte clase ale ciclului primar Jucându-se, elevii au învățat să utilizeze mai bine informațiile, timpul, spațiul și materialele puse la dispoziție, li s-a dezvoltat spiritul de observație, spiritul critic și autocritic, capacitatea anticipativ – predicativă, divergența și convergența gândirii, flexibilitatea și fluiditatea ei. A fost solicitată capacitatea elevilor de a se orienta într-o anumită situație, de a propune soluții, de a le analiza și de a opta pentru cea mai bună, de a evalua și interpreta anumite fenomene, situații. De asemenea, în timpul lecțiilor s-a instalat un climat favorabil conlucrării fructuoase între copii în rezolvarea sarcinilor jocului, s-a creat o stare afectivă, pozitivă, de înțelegere și exigență în respectarea regulilor, s-a simulat dorința elevilor de a-și aduce contribuția proprie. Prin joc copiii au învățat cu plăcere, au devenit interesați de activitatea ce au desfășurat-o, cei timizi au devenit cu timpul mai volubili, mai activi, mai curajoși și au apărut mai multă încredere în capacitățile lor, mai multă siguranță și rapiditate în gândire.

Într-o perioadă mai lungă de timp, folosind tot mai des metoda jocului didactic, am obținut pe lângă efecte pozitive pe planul formării social-umane, o ameliorare a randamentului școlar.

În încheiere, pot afirma că jocul didactic constituie una dintre metodele active care, alături de celelalte metode, procedee și forme de organizare a procesului de învățământ, contribuie la ridicarea acestuia pe o treaptă superioară, corespunzătoare sarcinilor școlii în etapa actuală. De aceea, utilizarea acestei metode nu trebuie să rămână la nivelul preocupărilor izolate, ci ar trebui să se bucure de o mai mare atenție din partea tuturor învățătorilor.

Turcu Alexandra

e-mail : alexandra_turcu88@yahoo.com

Liceul Tehnologic Fierbinți, Ialomița

Mistakes and Feedback during the English class (Study)

Rezumat : Corectarea greșelilor în timpul procesului de învățare determină capacitatea elevilor de a reproduce corect anumite mesaje, de a avea curaj în exprimare și de asemenea de a se autocorecta. Prezentul studiu analizează metodele de corectare și tipurile de greșeli cele mai des întâlnite.

Cuvinte cheie : greșeli, corectare, autocorectare, feedback

Feedback means not only correcting students but also offering them an assessment of how well they have done (during a drill or after a longer language production exercise).

There are the following types of mistakes:

1. *Slips*-students can correct themselves once the mistake has been pointed out to them;
2. *Errors*-students cannot correct themselves and therefore need explanation;

3. *Attempts*-students try to say something but do not yet know the correct way of saying it.

Generally speaking, there may be two kinds of causes for the mistakes during the English class: interference (confusions between the two languages when it comes to word usage, „library-librărie”, phonetics or grammar) and developmental errors (like the order generalization of several rules, “comed, goed, more nicer”).

Assessment of performance can be *explicit* when we say “That was really good” or *implicit* when, during a language drill, for example, we pass on to the next student without making any comment or correction. It is a mistake to concentrate all our feedback on the language the students use, such as incorrect verb tenses, pronunciation or spelling and ignore the content of what they are saying or writing. Whenever we ask students to give opinions or write creatively, whenever we set up a role play or involve them in creative activities, what they choose to say is just as valuable as how they choose to say it.

Apart from tests and exams there are other ways to assess our students’ work:

1. *Comments*

For a positive assessment we can nod approvingly or we may say “good” about a written work or we can write comments in note form, “You’ve written a very interesting composition”, in the margins, using comment symbols. For a negative assessment we can use the following comments, “That’s not quite right”, “Your answer is a bit confusing because the events do not have a logical order”.

2. *Marking and Grading*

If we want to give grades, we need to decide on what basis we are going to do this and be able to describe this to the students. When we grade a homework exercise, a test item, is relatively easy for students to understand how and why they achieved the marks or grades which we have given them. It is not the same with creative activities where we ask students to produce spoken or written language to perform a task. That is why we need a marking scheme or some written expectations.

3. *Reports*

At the end of a term or year, we can write reports on the students’ performance, either for the student, the school or the parents. Such reports should give a clear indication of how well the student has done in the recent past and reasonable assessment of their future prospects.

Students can be lead to assess themselves by asking them: „Do you think that’s right?” after writing something we heard someone say, up on the board; or at the end of an activity asking how they think they have done. Another method is to tell them to add a written comment on a piece of written work they have completed and then exchange works with their partners. At the end they may compare the marks with the ones of the teacher. Checklists are also interesting ways of self-assessment for the students. In this way they can record how they feel about their progress (using ticks and crosses).

<i>Example: I can</i>	<i>Yes/No</i>
<i>Say...</i>	<i>X</i>
<i>Read...</i>	<i>V</i>
<i>Make...</i>	<i>X</i>

No matter the way teachers assess their students and correct them, teachers should keep in mind the fact that errors are part of the natural process of language learning.

References:

Harmer, Jeremy. 2005. The Practice of English Language Teaching. Pearson Education ESL; 5th Edition edition

Turcu Alexandra
e-mail : alexandra_turcu88@yahoo.com
Liceul Tehnologic Fierbinți, Ialomița

Presentation, Practice, Production when Teaching English (Study)

Rezumat : Prezentul studiu aduce în discuție și analizează cea mai des folosită procedură de predare a unei lecții ce cuprinde prezentarea conținuturilor; exersarea noilor noțiuni și în final reproducerea lor de către elevi.

Cuvinte cheie : prezentare, exersare, reproducere mesaj, metodă

Presentation, practice and production (PPP) is a procedure in which the teacher introduces a situation which contextualises the language to be taught. The language too is then presented. The students then practice the language using accurate reproduction techniques such as choral repetition with the teacher conducting, individual repetition and cue-response drills (when the teacher gives a cue or stimulus such as a question, nominates a student and the student offers a response, using the cue given). Example: *Teacher:* „home”-*Student:* „Are you going home?” This method has similarities with the classic audio-lingual drills, but because they are contextualised by the situation that has been presented they carry more meaning than a simple substitution drill. Later, the students make sentences of their own, and is referred to as production.

Elementary-level exemple of PPP

1. Presentation

The teacher shows the students a picture and asks them whether it is summer or winter, trying to elicit the fact that they are on holiday. The teacher points to the woman and attempts to elicit the phrase „*She is sunbathing*” by saying „*Can anybody tell me...she’s...?*” or asking the question „*What’s she doing?*”. The teacher then models the sentence „*She’s sunbathing*” emphasising the grammar structure „*She’s...she is...*”, putting it back together „*she’s...she is*” and then giving the model in a natural way once more. The teacher may accompany this demonstration by using the *finger technique* or the *two hands technique* (bringing both hands together-for he and is-to show the contraction).

2. Practice

The teacher gets the students to repeat the sentence „*She's sunbathing*” in chorus.

He may then nominate certain students to repeat the sentence individually and he corrects any mistakes he might hear. After that, the teacher goes back and models more sentences from the picture „*John is swimming*”, „*The children are playing volleyball*”, getting choral and individual repetition. Then he is in the position to conduct a slightly freer kind of drill than the Audio-Lingual one. By cuing before nominating, the teacher keeps everyone alert and also by a random nomination. *Teacher: cue- „girl”*, *Student: drill- „The girl is surfing”*.

3. Production

The final stage of PPP cycle, which some trainers have called immediate creativity, requires students to use the new language (in our case present continuous) in sentences of their own. For example, the teacher may get the students to imagine that they are in a park, on holiday. They must say what each of them is doing. Or they may be given different pictures to describe, or they may be asked to say what they think their friends and relatives are doing at the moment.

Other alternatives to PPP are ARC (authentic use, restricted use and clarification), OHE (observe, hypothesise and experiment), III (illustration, interaction, induction), ESA (engage, study, activate).

Presentation, practice and production procedure came under attack in 1990s because it was considered teacher-centred and limited in providing language functions. It was also considered a non-communicative activity, its main purpose being accuracy.

References:

Harmer, Jeremy. 2005. *The Practice of English Language Teaching*. Pearson Education ESL; 5th Edition edition

Turcu Alexandra

e-mail : alexandra_turcu88@yahoo.com

Liceul Tehnologic Fierbinți, Ialomița

Feedback during the English class (Study)

Rezumat : *Feedback-ul în timpul activității la clasă este de o deosebită însemnătate atât pentru profesori cât și pentru elevi, stimulându-i, încurajându-i și influențându-i în activitățile viitoare. Acest studiu analizează tipurile de feedback.*

Cuvinte cheie : *feedback, fluență, acuratețe, reproducere mesaj*

Feedback means not only correcting students but also offering them an assessment of how well they have done (during a drill or after a longer language production exercise). It is really important because it encourages students and it makes them realize how well they performed a task or what they have to improve in their future attempts.

Feedback during oral work

When speaking about oral work, the teacher should pay attention to the students' accuracy and fluency. Accuracy involves grammar, pronunciation and vocabulary while fluency, the quality or condition of being fluent, the ability to speak in English, easily and accurately, with little or no mistakes regarding the flow of words. We need to decide whether a particular activity is designed to expect the students' accuracy or we are asking the students to use the language as fluently as possible. Teachers should keep in mind from the start that usually non-communicative activities expect accuracy from the students and communicative ones are based more on their fluency. In the accuracy work the teachers' role is to point out and correct the mistakes-he stops the activity to make the correction (teacher's intervention). During communicative activities teachers should not interrupt students to point out grammatical, lexical or pronunciation errors. And more important a teacher should be able to correct students without offending. If teachers react to absolutely every mistake, the students will feel demotivated.

Feedback during accuracy work

There are several techniques which imply showing incorrectness. In all the procedures that are going to be mentioned next, teachers expect that students will be able to correct themselves once the teacher has indicated that something was wrong.

1. *Repeating.* Ask the student to repeat what they have said by saying „Again?” which coupled with intonation and expression will indicate that something is not clear.
2. *Echoing.* The teacher repeats what the student has said emphasising the part of the utterance that was wrong.
3. *Statement and question.* „That's not quite right.”, „Do you think that's correct?”
4. *Expression.* Facial expression or a gesture, but with care.
5. *Hinting.* Teachers might just say the word „plural” to make them think that perhaps they should have used another type of plural
6. *Reformulation.* The teacher repeats what the student has said, correctly, reformulating the sentence, but without making a big issue of it. Example: S- „I call her last week”/T:- „So, you called her last week?”

If the students are unable to correct themselves we need to focus on the correct version in more detail. We can say the correct version emphasizing the part where there is a problem. If necessary we can explain the grammar, by giving examples. We will then ask the students to repeat the utterance correctly. Sometimes we can ask students to correct each other. We might ask another student to correct a mistake or the whole class.

Feedback during fluency work

The way we respond to students when they take part in a fluency activity will have a significant importance and role, not only on how will they perform at the time, but also on how they behave in fluency activities in the future. By adopting a gentle correction, students may be prompted forwards if they cannot think of what to say. If their sentences have grammar mistakes, teachers can reformulate what the student has said, even though it hardly interrupts their speech and makes students lose their ideas and

confidence.

When it comes to recording mistakes, teachers frequently act as observers, watching and listening to students so that they can give feedback afterwards. One of the problems of giving feedback after the students' performance of the task is that it is easy to forget what students have said. Most teachers, therefore, write down key points they want to refer to later and some like to use charts, as in the below example.

Grammar	Words and Phrases	Pronunciation	Appropriacy
---------	-------------------	---------------	-------------

In each column, teachers can write down things they heard, good ones but especially the incorrect or inappropriate ones. After they have recorded student performance, they will want to give feedback to the class. Teachers can do this in several ways:

1. give an assessment of an activity, saying how well the students did in it, getting the students to tell what they found easy or difficult;
2. put some of the recorded mistakes up on the board and ask students if they can recognise the problem and then if they can put it right;
3. write both correct and incorrect words, phrases or sentences on the board and have the students decide which is correct and which is not;
4. write individual notes to students, recording mistakes they heard during an activity/task, suggesting where they might look for information about the language, like dictionaries, grammar books or on the internet.

While recording and posting mistakes, teachers should not say who made them and they should concentrate on those which were made by more than one person.

Feedback on written work

The way we give feedback on writing will depend on the kind of writing task the students have done and the effect we wish to create. When students do workbook exercises, we will mark their efforts right or wrong. But when we give feedback on creative or communicative writing, such as letters, reports, stories, poems, we will clearly demonstrate our interest in the content of the students' work. Teachers should see feedback as a response to students' work and not as an assessment or evaluation. When they respond, they say how the text appears to them, how successful they think it has been and how it could be improved. Responding to students' work may be done by:

1. comments in the margins of the paper;
2. if more extensive, on a separate piece of paper;
3. in form of a letter;
4. reformulation, but keeping the student's words.'

So instead of having as a response, a piece of paper full of correction marks, the students receive pieces of advice and hints for a better piece of work in the future. Some teachers use codes and they can be used either in the body of the writing or in the corresponding margin. Of course, students should know these codes.

Example: *IS-incorrect spelling*

?-not clear

WO-word order

T-tense

WF-wrong form

NA-not appropriate

P-wrong punctuation

Feedback means above all, to help, to teach and to assess. This procedure finishes when students are able to correct themselves or to look for answers in dictionaries and grammar books.

References:

Harmer, Jeremy. 2005. The Practice of English Language Teaching. Pearson Education ESL; 5th Edition edition

Turcu Alexandra

e-mail : alexandra_turcu88@yahoo.com

Liceul Tehnologic Fierbinți, Ialomița

Educational Technology and other Teaching Equipment (Study)

Rezumat : Prezentul studiu aduce în discuție principalele echipamente educative tehnice și clasice care ajută în procesul de dobândire al noilor cunoștințe de limbă engleză.

Cuvinte cheie : tehnologie educațională, scrierea creativă, conversația, tablă interactivă

Educational technology, sometimes shortened to EduTech or EdTech, is a wide field. Therefore, one can find many definitions, some of which are conflicting. Educational technology as an academic field can be considered either as a design science or as a collection of different research interests addressing fundamental issues of learning, teaching and social organization. Educational technology as practice refers to any form of teaching and learning that makes use of technology. Nevertheless, there are a few features on which most researchers and practitioners might agree:

1. Use of technology is principled:

Technology means the systematic application of scientific knowledge to practical tasks. Therefore, educational technology is based on theoretical knowledge drawn from different disciplines (communication, education, psychology, sociology, philosophy, artificial intelligence, computer science, etc.) plus experiential knowledge drawn from educational practice.

2. Educational technology aims to improve education.

Technology should facilitate learning processes and increase performance of the educational system(s) as it regards to effectiveness and/or efficiency.[1]

Technology is not always essential when teaching English as a foreign language. Teachers should make use of their creativity when bringing teaching materials to their students and in many situations, due to poor conditions offered by the school, they may turn to classical teaching methods and techniques.

Teaching aids

1. Pictures and Images

They can be drawn, taken from books, newspapers, magazines or even photographs. Flashcards, large wall pictures, cue cards and illustrations, all facilitate learning, especially in the case of primary school students. They can be used in many ways.

- *Drills* with lower level students.

We hold up one before nominating a student and get a response; then we hold up another one and nominate a different student and so on.

Useful for drilling grammar items, practising vocabulary. When using cue cards, every student picks up a picture from a pile and has to say a sentence that the card suggests. For example, a student picks up a picture of a season and asks his partner to say five words connected to it.

- *Communication games* can be extremely creative.

Pictures are very useful for a variety of communication activities, especially when they have a game-like feel, such as describe and draw activities, where one student describes a picture without looking at the original.

We can also divide a class into four groups and give each group a different picture that shows a separate stage in a story. After the members of the group have studied their picture, we take it away. New groups are formed with four members each-one from group A, one from group B, etc. By sharing the information they saw in their pictures, they have to work out what story the pictures together are telling.

- *Creative writing* implies students inventing a story or a poem based on pictures.
- *Conversation* about a specified topic and at various stages during the conversation, they have to pick a card and bring into discussion whatever the card shows.
- *Understanding*, checking meaning in an easy way by showing the meaning of a word through a picture.
- *Ornamentation* of the workbooks or worksheets. Pictures have the power to engage students, to give them a view of the outside world. In this way, books are made more appealing.
- *Prediction* of what is coming next in a lesson or what is a text about. Students might also look at a picture and try to guess what it shows.
- *Discussion* stimulated by pictures.

2. The overhead projector

It allows us to prepare visual or demonstration material; we can show whole texts or grammar exercises, pictures or diagrams, or even students' writing if we scan it first.

3. The board

It can be the traditional chalk-dust blackboard or the whiteboard, written on with marker pens. They provide a motivating focal point during whole class grouping. We can use boards for a variety of purposes:

- *note pad*: teachers frequently write things up on the board as these come up during the lesson. They might be new words, phrases, rules or important ideas of the lesson;
- *explanation aid*: when showing, for instance, the relationship between an affirmative sentence and a question by drawing connecting arrows;
- *picture frame*: we can draw pictures, the only limitation being our artistic ability, but even so, we can draw stickmen, faces showing different emotions, weather characteristics, clothes, etc;
- *public workbook*: to write up fill in sentences or sentence transformation items and have individual students come to the board and do the exercise;
- *game board*: noughts and crosses, hangman;
- *notice board*: teachers and students can stick things on boards like posters, charts, announcements.

4. Bits and pieces

There are many bits and pieces which we can bring into the classroom. They might be photographs of our family, letters we have received or even a pet. Three particular items are worth considering in this category: *realia* (especially for beginners and particularly children, they are real or lifelike items which are useful for teaching, such as plastic fruit, cardboard clock faces), *language cards* (posters around the classroom representing language items, pictures showing the English speaking countries and their attractions, useful also for games and matching activities) and *cuisenaire rods* (small blocks of wood of different lengths and colors, used to teach prepositions, colors, demonstrate stress, comparatives, superlatives).

5. The language laboratory

It can be equipped with headphones, microphone, tv and computers. Students can work on their own, can be paired or can interact through their headphones and microphones with their teacher. It can be motivating because of the computer, good for pronunciation learning.

6. Homegrown materials

Everything that is designed by teachers: pictures, cards, worksheets, recorded audiotapes/videos, photocopied texts, adapted texts from the internet. They have to be clear, legible, attractive and durable.

References:

Harmer, Jeremy. 2005. The Practice of English Language Teaching. Pearson Education ESL; 5th Edition edition

[1] http://edutechwiki.unige.ch/en/Educational_technology

IORDACHE DOINA

e-mail profesor.iordache@gmail.com

Șc.Prof., Sf. Ap. Andrei“ Smîrdan, Suharău, Jud.Botoșani

Noile educații - problematica lumii contemporane

Rezumat: *Problematica lumii contemporane demonstrează tot mai pregnant că soluțiile cele mai eficiente se găsesc în studierea mijloacelor de rezolvare a marilor probleme cu care se confruntă omenirea.*

Trăim într-o epocă în care resursele umane (inteligența, creativitatea, adaptabilitatea) au trecut pe prim plan, devenind resursele cheie ale unei dezvoltări care integrează diferitele sale dimensiuni – pacea, economia, mediul înconjurător, justiția socială și democrația (UNESCO, Strategie a moyen terme 1996-2001, citat de Stanciu, 1999).

După cum apreciază specialiștii, noile tipuri de conținuturi sau „noile educații” reprezintă cel mai pertinent și mai util răspuns al sistemelor educative la imperatiile generate de problematica lumii contemporane. Incercând să răspundă acestora, noile tipuri de conținuturi sau „noile educații” s-au constituit și s-au impus într-un timp foarte scurt, dat fiind faptul că ele corespund unor trebuințe de ordin sociopedagogic din ce în ce mai bine conturate.

Cuvinte cheie: Problematica lumii ; resursele umane ,noile educații,mediu, *inteligența, creativitatea, adaptabilitatea.*

Problematica lumii contemporane demonstrează tot mai pregnant că soluțiile cele mai eficiente se găsesc în studierea mijloacelor de rezolvare a marilor probleme cu care se confruntă omenirea.

Trăim într-o epocă în care resursele umane (inteligența, creativitatea, adaptabilitatea) au trecut pe prim plan, devenind resursele cheie ale unei dezvoltări care integrează diferitele sale dimensiuni – pacea, economia, mediul înconjurător, justiția socială și democrația (UNESCO, Strategie a moyen terme 1996-2001, citat de Stanciu, 1999).

După cum apreciază specialiștii, noile tipuri de conținuturi sau „noile educații” reprezintă cel mai pertinent și mai util răspuns al sistemelor educative la imperatiile generate de problematica lumii contemporane. Incercând să răspundă acestora, noile tipuri de conținuturi sau „noile educații” s-au constituit și s-au impus într-un timp foarte scurt, dat fiind faptul că ele corespund unor trebuințe de ordin sociopedagogic din ce în ce mai bine conturate.

Educația relativă la mediu își propune să-l conducă pe elev, deci pe viitorul cetățean, spre formarea unui punct de vedere obiectiv asupra realității, să devină conștient de viitor, de faptul că viața generațiilor viitoare, calitatea ei, depinde într-o mare măsură și de opțiunile sale.

Scopurile generale ale educației relative la mediu vizează cunoștințele, achiziția de atitudini, clarificarea valorilor.

În perspectiva școlară, elevul trebuie ajutat:

- să înțeleagă că omul este inseparabil de mediul sau și că efectele negative ale acțiunilor sale se repercutează asupra lui însuși;
- să obțină cunoștințe de bază necesare soluționării problemelor mediului ;

Educația relativă la mediu nu-și va atinge scopul dacă acțiunile pe care le sugerează elevului nu se desfășoară în jurul acestuia -în familie, în comunitatea în care trăiește.

Încă de la începuturile existenței sale, omul s-a aflat în mijlocul naturii folosindu-se de toate darurile acesteia. Protejarea planetei „Pământ”, casa noastră a tuturor, este o problemă care trebuie să ne preocupe pe toți, adulți și copii, deoarece fenomenele de poluare nu cunosc distanțe și nu țin seama de frontiere. Ignorarea măsurilor ecologice de apărare a mediului poate declanșa o criză ecologică având consecințe grave. De aceea este necesară formarea conștiinței și conduitei ecologice prin orice demers educativ, școlar și extrașcolar. Elevii percep ceea ce este în jurul lor, dispun de reprezentări despre mediul natural în care trăiesc și admiră ceea ce îi înconjoară. Școala trebuie să transforme sentimentele de admirație față de frumusețile naturii în convingeri și deprinderi de protejare a mediului înconjurător. Înțelegând menirea lor concretă în localitatea unde trăiesc, elevii trebuie să contribuie atât cât pot la protejarea și ameliorarea calității mediului înconjurător. **Mediul în care trăim este foarte important pentru noi: nu numai la nivel local, dar și global la nivelul întregii lumi. Copacul este un simbol: ne reamintește de natura și de importanța protecției mediului. Elevii Școlii Gimnaziale „C-tin Tincu” Lișna** desfășoară deja câteva activități cu tematică ecologică cum ar fi: colectarea selectivă a hârtiei, colectarea bateriilor uzate, au participat la acțiunile de ecologizare a unor zone din zonă prin proiectul național „Let 's do it Romania” ,au inițiat proiectul local „**Și copacii visează la o Familie!**” în anul școlar 2018 – 2019 și ne dorim ca aceste acțiuni să aibă continuitate .

Prin derularea acestui proiect, care presupune organizarea unor activități cu teme ecologice, se poate realiza formarea unei conduite ecologice la elevi, dar cu impact și în familiile lor. Datorită implicării active a părinților în activitățile școlare pe teme ecologice se poate realiza educarea adulților prin intermediul copiilor. Activitățile propuse urmăresc stimularea unui comportament ecologic în spiritul normelor europene; transformarea comportamentelor cotidiene ale elevilor în stiluri de viață ecologice, economice, sănătoase și durabile prin întreținerea unui ambient curat; dezvoltarea capacității de comunicare și de asumare a responsabilității față de propria persoană, comunitate, ambient:

Activitatea nr. 1. Ce reprezintă o comunitate durabilă ? La propunerea coordonatorilor, toate cadrele didactice vor mobiliza elevii din grupul țintă, localnicii, să contribuie la ecologizarea mediului, monitorizând obiectivele acestui proiect prin crearea de imagini proprii cu rol de publicitate difuzate pe postul local al comunei Suharău. Așadar, o comunitate durabilă se bazează pe cetățeni activi care participă la dezvoltarea ei într-un mediu sănătos

Activitatea nr. 2. Constituirea cercului “Prietenii Naturii” și amenajarea spațiului de informare și documentare prin spoturi publicitare cu tematică ecologică. Se concepe un chestionar care se va da elevilor, în urma căruia se vor selecta elevi cu cunoștințe și atitudine pozitivă față de protejarea naturii ; se va demara acțiunea de ecologizare prin

„Marșul ecologic” distribuind cetățenilor pliante și broșuri având ca obiectiv păstrarea curățeniei și conservarea mediului înconjurător prin propriile mijloace (depozitarea reziduurilor menajere în spații amenajate).

Activitatea nr. 3. Se mediatizează proiectul prin întâlniri periodice cu membrii Comunității organizate în cadrul școlilor, al ședințelor de Consiliul local și distribuirea de pliante și fotografii realizate de membrii cercului.

Activitatea nr. 4. Ecologizarea zonei Comunei Suharău

Grupul țintă se deplasează la cele mai importante surse de apă potabilă de pe teritoriul comunei Suharău, luând de la fiecare probe. Cu ajutorul mijloacelor ce le au la dispoziție (eprubete, pipete și hârtie indicatoare) se stabilește calitatea apei (duritatea) și gradul de potabilitate. Toate datele sunt trecute în fișa de lucru a grupului țintă, recomandând, în funcție de rezultatele obținute utilizarea acelei surse de apă.

Activitatea nr. 5: Efectele distructive ale omului asupra naturii

Coordonatorul concursului, responsabilul activității nr. 5 al proiectului, propune cadrelor didactice să mobilizeze elevii în cunoașterea noilor aspecte în mediile de viață precum și a cunoștințelor și perspectivelor privind dezvoltarea vieții prin Natură. În această ordine de idei, elevii vor participa la concursul de protecție a mediului având ca temă : **Scrisoarea adresată naturii**. Ce promit să fac pentru natură și să accept să facă ea în schimb ? Regulamentul și condițiile de participare vor fi anunțate din timp. Cea mai reușită scrisoare va fi premiată.

Activitatea nr. 6: Interrelația om – natură în secolul al-XXI-lea Grupul țintă de elevi, alături de coordonatorii proiectului vor porni analiza de protecție a mediului de la următoarele considerente : suprafață acoperită de pădure s-a redus cu 1/3 ; ploile sunt tot mai rare, de obicei în lunile aprilie / iunie. Pentru calea de salvare a mediului înconjurător din Comuna Suharău vor trebui să răspundă întrebării : Ce măsuri de intervenție veți propune ?, pornind de la premisa că, lipsa unor măsuri ferme, periclitează viața prin apariția unor viruși sau microbi cu tulpină modificată, prin creșterea numerelor de persoane afectate de boli musculare și respiratorii. Lucrările cel mai bune vor fi publicate pe postul local CATV – Suharău și vor fi premiate.

Activitatea nr. 7: *Și copacii visează la o familie ! Dacă reciclăm le vom împlini visul.*

La consultarea grupului țintă, elevii vor colecționa la sfârșitul fiecărei săptămâni materialele refolosibile : hârtie, carton, metale, plastic, sticlă, textile, materiale feroase, oțel inoxidabil și aliaje speciale. Fiecare localnic va recicla suficientă hârtie anual, încât poate salva cel puțin un copac. *Așadar, dați copacilor șansa de a avea urmași !*

Activitatea nr. 8: “Din natură nu luăm decât ... amintirile !”. În prima etapă, organizatorii proiectului vor prezenta comunităților anunțurile publicitate referitoare la scopul acestui proiect, apoi, împreună cu elevii grupului țintă vor realiza interviuri cu unii cetățeni ai comunei în ceea ce privește ecologizarea satului în care își au domiciliul.

A doua etapă dă măsura talentului elevilor prin ingeniozitatea lor în crearea unor opere de artă, cum ar fi : picturi pe pachete de țigări, păpuși din hârtie colorată, fuste din pungi de plastic lipite pe bucăți de vată artificială, fluturi din nailon agățati pe pereți, obiecte de vestimentație din carton, omuleți din dopuri de plastic, casuțe din bețe de chibrituri folosite etc. Toate aceste opere în miniatură vor fi confecționate de către elevii școlilor comunei Suharău, vor fi inventariate și scoase la vânzare. Cu banii acumulați vor fi plantați alți pomi pentru a proteja natura comunei Suharău.

Activitatea nr. 9. Combaterea poluării mediului ambiant

Prin consultarea grupului de elevi s-a ajuns la constituirea a patru echipe din cei 18 elevi, reprezentanți ai fiecărei clase pe școală, sarcinile fiecărei echipe sunt : identificarea de forme de poluare locală, identificarea de forme de intervenție a cetățeanului pentru stoparea poluării locale.

Fiecare echipă va realiza o planșă ce conține un desen / o fotografie care să demonstreze poluarea mediului.

După analiza planșelor însoțite de scurte texte, acestea vor fi predate unei asociații de protecție a mediului, pentru a fi expuse și dezbătute cu ocazia Zilei Mediului.

Multiplicarea acestor planșe (imagini) permite distribuirea către principalii agenți poluanți locali, însoțite de mesaje de atenționare asupra consecințelor poluării mediului dar și informarea reprezentanților abilitați să ia măsuri.

Activitatea nr. 10 Viitorul comunei începe cu noi. Asigurarea și întocmirea de contracte de parteneriat cu reprezentanții comunității locale. Atât resursele umane implicate în derularea proiectului cât și reprezentanții comunității locale caută soluții noi pentru probleme cu care se confruntă, privind calitatea mediului. Reușita acestor comunități stă în mobilizarea eforturilor și resurselor locale în asumarea nemijlocită a responsabilităților calității mediului pentru destinul generației actuale și viitoare.

Activitatea nr. 11: Construcții ecologice ale viitorului. Confecționarea unor mori acționate manual sau electric pentru tocarea deșeurilor din plastic. Reușita acestor comunități stă în mobilizarea eforturilor și resurselor locale în asumarea nemijlocită a responsabilităților calității mediului pentru destinul generației actuale și viitoare.

Activitatea nr. 12: “Ai reușit ? Continuă ! N-ai reușit ? Continuă ! ?”

În prima etapă, coordonatorii proiectului *Iordache Doina și Iordache Constantin* vor face aprecieri asupra modului în care s-au desfășurat activitățile. Vor fi prezentate mijloace de realizare a proiectului.

Grupul țintă, elevi, cadre didactice, reprezentanți ai comunității, localnicii vor face aprecieri asupra modului în care s-au comportat în derularea proiectului.

În concluzie, școala are menirea de a organiza și desfășura o vie și susținută activitate privind educația ecologică și protecția mediului, iar elevii, sub îndrumarea cadrelor didactice pot și trebuie să formeze apărătorii naturii. Adevărata educație ecologică își va atinge scopul numai atunci când va reuși ca elevii –cetățenii de mâine- să fie conștienți de necesitatea ocrotirii naturii și să devină factori activi în acțiunea de conciliere a omului cu NATURA.

BIBLIOGRAFIE:

1. Constantin Cuceș, (2000), „Dimensiuni culturale și interculturale”, Editura Polirom, Iași- „Dimensiunea culturală a educației”;
2. Miron Ionescu, Vasile Chiș, (2001), „ Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor”, Editura Presa Universitară Clujană;
3. Alina Pamfil-„Structuri didactice deschise”, Editura Paralela 45, 2003, p.68-93.
4. George Văideanu, Neculau A., (1986), „Noile educații”, în Buletinul Cabinetului Pedagogic, Universitatea „Al. I. Cuza”, Iași;

